

*Franco
Solo*

10

EGYEDÜL A

maffia

ELLEN

33 Ft

**A halál
angyala
közbelép**

FLORIDA
MAGAZIN
REGÉNY
ÚJSÁG

FRANCO SOLO sorozat

Megjelenik havonta

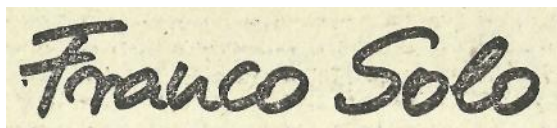
ISSN 0865-6029

Kiadja az Expomédia Kft.

1361 BUDAPEST Pf. 26.

Felelős kiadó: az Expomédia Kft. vezetője
90-1961. Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán
vezérigazgató

Franco Solo

EGYEDÜL A MAFFIA ELLEN
A HALÁL ANGYALA
KÖZBELÉP...

**Franco Solo nem adja fel a harcot - még akkor sem,
ha legveszélyesebb ellenségével
kell szembenéznie...**

A REGÉNY FŐSZEREPLŐI:

Don Tesio Continanza

- A maffia egyik főnöke. Arra számít, hogy Atlantic Cityben jól megszédheti magát.

Luciano

— A főnök öntelt unokaöccse. Egyetlen jó tulajdonsága sincs.

**Alexander Farrell,
Jack Hegins,
Gordon Smithfield**

— Üzletemberek, akik rájöttek, hogyan lehet ügyeskedéssel pénzhez jutni. Ez azonban sok nehézségbe ütközik.

Angelo Agostini

— Az emberek a „halál angyalának” hívják, s ő valóban rászolgál erre a névre.

Franco Solo

- Egyedül veszi fel a harcot a szervezett bűnözés ellen, és sohasem adja fel.

Rideg neonfény árasztotta el a termet. A fűrógépek zümmögő hangja közepette narancssárga munkaruhába öltözött férfiak dolgoztak. Sötét faburkolattal borították be a falakai Szürke ruhás villanszerelők kapcsolókkal, elosztókkal és kábelekkel dolgoztak. A hangtechnikusok a sztereó hangfalakat helyezték el ügyesen eldugva a terem különböző pontjain.

A terem közepén két hatalmas rulettasztal állt. Az ősz halántékú, karcsú belsőépítész nagyot ásított és órájára nézett.

— Gyűlölöm ezt a foglalkozást. Nem nekem való. Utálok, ha kapkodva kell megtervezni valamit, amit azután még nagyobb kapkodással, éjjel-nappal dolgozva csinálnak meg. Később aztán mindent a mi számlánkra írnak, ha valami nincs rendjén.

Franco Solo mellette állt, a bárpultra támaszkodva.

— Gyors munka — gyors haszon — mondta mosolyogva. Még egyszer átnézte a riasztókészülék szenzoros billentyűit. Francónak ez a speciális foglalkozás jutott. A Counter MOB helyezte el vezetőként az Atlantic Cityben működő Safe-Con cégnek a biztosítóberendezésekkel foglalkozó részlegénél. A billentyűk érintésére a képernyő felvillant. Videokamerákat helyeztek el a tervezett kaszinó valamennyi termében,

A terem tölgyfa ajtaja hirtelen nyikorogva kitárult. Fűlsiketítő géppisztolysorozatok harsogtak túl az építkezés zaját.

Mindez a másodperc töredéke alatt történt.

Sötét ruhás férfiak rohantak a terembe. Katonás rendben körülfogták a munkásokat. A kezükben halványan csillogó géppisztolyok vakító villámokat szórva okádták a tüzet. A falak visszaverték a lövések pokoli kerepelését, a zaj szinte szétrepesztette a dobhártyát. A lövedékek ökölnyi darabokat téptek ki a frissen festett fehér mennyezetről. A malter záporozva hullott a szőnyegpadlóra. Porfelhők szálltak a levegőben.

A technikusok és a szerelők pánikba estek. A fegyverropogás egy örökkévalósággá hosszabbította az iszonyat pillanatát.

Franco Solo reagált elsőként. Tudta előre, hogy történni fog valami. De nem így, nem most és nem ezen a helyen.

Franco a bár védelmet nyújtó pultja alá lökte a mellette sóbálványként álló belsőépítész. Ugyanakkor ő maga is ott keresett menedéket. A 357-es súlyos Magnum mintegy varázsütésre került ki a tokból és máris Franco jobbjaiban volt.

A fegyverek ropogása még mindig tartott. A lövedékek szétroncsolták a világítást, és ronggyá tépték a rulettasztalok posztóborítását. Az eddig meredten álló szerelők most már megmozdultak, fedezéket kerestek, de nem találtak. Egyetlen lehetőségük az volt, hogy a földre vetették magukat a létrák, kábelek és szerszámosládák közé. Franco tudta, hogy veszélyt hoz az emberekre. Csak úgy akadályozhatta ezt meg, ha nem ismer kegyelmet. Az egyik gengszter fegyverét most a bárpult felé irányította.

Franco két kezébe fogta a fegyvere csövét és a pult szélére támasztotta. Célzott, és meghúzta a ravaszt. A sötét ruhás gengszter hátrátáncorodott. Géppisztolyát elejtette, háttal nekizuhant a falnak, majd összeesett. A többiek közeledtek. Egy pillanatra abbamaradt a lövöldözés.

Franco fedezékéből látta, hogy öt géppisztoly veszi célba. Ötszörös halál — itt nem volt helye a gondolkodásnak, töprengésnek. Franco élete hajszálon függött. És nemcsak az ő életéről volt szó. A padlón fekvő, rettegő emberek mind veszélyben voltak. Ezek a gengszterek ugyanis aligha elégednének meg azzal, hogy csupán a terem berendezését tegyék tönkre.

Franco tüzelt, még mielőtt a fickók magukhoz térhetek volna az új helyzetben.

Francónak egyetlen előnye a Magnum-lövedékek rendkívüli hatása volt. Franco tüzet nyitott. Az atléta termetű férfi kezében a Magnum tüzet és ólmot okádott. A hozzá legközelebb álló két géppisztolyos összeesett. A három másik fickó fedezék után nézett, s egyre a bárpult felé tüzelve körberohantak a teremben.

Miközben csak úgy záporoztak körülötte a lövedékek, Franco átküszott a bárpult túloldalára. A lövedék eltalálta az egyik embert. Az bukfencet hányt a levegőben, egy létrának vágódott, majd elterült a földön.

A másik két fickó fedezéket talált egy szerszámosláda mögött, onnan folytatták a tüzelést.

Franco megfordult, és összegörnyedve visszarohant előbbi helyére. Alig kétyardnyira a bárpulttól — a másik oldalon — Franco villámgyorsan felegyenesedett, s ugyanakkor már célzott. A lövedék keresztülzúgott a láda felett, és az egyik gengszternek az arcába lódította a saját fegyverét.

Csend lett.

Az utolsó géppisztolyos pánikba esett. Kiugrott a láda mögül, és hanyatt-homlok a nyitott teremajtóhoz rohant.

Franco leengedte fegyverét.

Sohasem támadott hátba senkit. Kizárólag akkor ölt, ha saját, életéről volt szó. Franco olyan ember volt, aki a jéghideg brutalitással és ölnivágyással szemben is becsületes maradt.

A menekülő ember elérte a védett folyosót. Franco üldözőbe vette. Futás közben újratöltötte fegyverét. Végigrohant a folyosón. A gengszter már kiért az épületből. A városközponttól távol eső Austin Boulevardon félhomály fogadta.

Franco éppen jókor rontott ki a Kaszinóból, mert még hallotta, hogy a fickó balra, a város felé futott. Nyilvánvalóan arra számított, hogy majd ott a házak tömegében és a nagy forgalomban eltűnik, és búvóhelyet talál.

A Kaszinó előtt két sötét limuzin állt, motorjuk üresjáratban zümögött.

Franco vagy ötven yard távolságban követte a gengsztert. Amíg szemmel tarthatja, nincs értelme löszert pazarolni rá. Annál több marad egy azonnali támadásra.

A banditának semmi esélye sem volt a menekülésre. A kaszinóbeli eseményeket Franco a rendőrségre hagyta. Jobb, ha nem keveredik ilyen ügyekbe. Az ő célja egészen más volt. Az előtte menekülő gengszter pedig az első lépést jelentette célja eléréséhez.

*

A philadelphiai Grant Avenue narancssárga fényben úszott. A négysávos úttesten csak elvétve akadt egy-egy kocsi. Az Avenue-t mindkét oldalon hatalmas piniák árnyékolták be.

A Grant Avenue délkeleti részén álló villa háromemeletes volt. Fehér homlokzatát cirádás erkélyek díszítették. Olyan benyomást kellett, mintha egy szicíliai cukrász tervezte volna. Az épület felső emeletéről messze odalátszott a Pennsylvania és New Jersey határát jelentő sötét Delaware folyó.

A házat hatalmas park vette körül, és magas fal védte a külvilágtól. Az egyik földszinti ablakból gyenge fény áradt, amelyet súlyos bárszofyfüggöny tompított. A helyiségben könyvespolcok álltak, valamint egy bőr ülőgarnitúra alacsony asztallal.

Don Tesio Continanza félretette a könyvet. Megpróbált olvasni, de nem sikerült a szövegre koncentrálnia. Újra és újra elkalandoztak a gondolatai. A játszmában nagy volt a tét, s a dolog éppen ezekben a napokban jut dűlőre. Karórájára nézett, s közben ujjaival türelmetlenül dobolt a szék karfáján.

Don Tesio Continanza magas, sovány ember volt. Keskeny arcát

mély barázdák szántották, s ez valami fékezhetetlen energiáról tanúskodott. Ezüstszürke haját rövidre nyírva hordta. Fiatalkorában szőke volt, s még ma is látni lehetett rajta, hogy Észak-Olaszországból származik. A második világháború után elhagyta Milánót, s az Egyesült Államokban új egzisztenciát teremtett magának. Már korán felismerte, hogy okos és nyereséges dolog, ha olyan férfiakkal dolgozik együtt, akikre északolasz hazájában csak legyintenek.

Az Újvilágban azonban a szicíliaiak bebizonyították, hogy minden más bevándorlóval szemben irigylésre méltó adottságaik vannak. Tesio Continanza elhatározta, hogy ezekkel a hazája déli, fejletlen részéből származó honfitársaival működik együtt.

Illegális üzletekről volt szó. De a korlátlan lehetőségek hazájában az okos ember ennek ellenére is tiszteletre méltó polgár maradhatott. Tesio Continanzát már korán befogadta a maffia. Szicíliai partnerei nagyra becsülték, mert északi honfitársaiktól eltérően nem nézte le őket.

Eredményes ingatlanközvetítői tevékenységet folytatott, és rafinált pénzügyi tranzakciókat bonyolított le a maffia philadelphiai részlege számára. Óriási hasznot sikerült hajtania mind a „tiszteletre méltó család”-nak, mind saját magának.

Tíz évvel ezelőtt egyenesen az ölébe hullt a philadelphiai maffiacsalád vezetői pozíciója. Az öröklést illetően nem is volt vita.

Az általa irányított család és tagjai, valamint az együttműködők és az üzleti partnerek alkották az Államok keleti partján a leghatalmasabb és legbefolyásosabb maffiát.

A Grant Avenue luxusvillájában csend uralkodott. Don Tesio örült ennek a csendnek. Felesége, gyermekei és testőrei már régen lepihenetek.

Újra az órájára nézett, majd felállt és a bárpulthoz lépett. Egy pohárnyi vörösbort töltött magának. Visszaült a helyére, keveset ivott, és cigarettára gyújtott.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

Continanza arcvonásai megfeszültek. Felvette a hallgatót, és jelentkezett.

— Elnézést a kései időpontért, bácsikám — mondta egy bocsánatkérő férfihang a vonal másik végén.

— Luciano, drága unokaöcsém — válaszolt Don Tesio, és boldogan felsóhajtott —, már izgultam érted. Hiszen tudod, mennyi múlik Atlantic Cityn.

— Tisztában vagyok vele, Zio. És büszke vagyok, hogy ezzel a feladattal engem bízál meg. Meglátod, nem fogsz csalódni bennem.

— Bízom benned. Nos, mi a helyzet?

— Tiszta eredményről még nem beszélhetek. Ezért is késtem. Hiányzik még a teljes jelentés. Az első akcióink emberei még nem jöt-

tek vissza. De emberi számítás szerint nem lehetett akadály. Ebben biztos vagyok. Néhány napon belül kézben tartjuk a dolgot.

— Remélem, Luciano. Tájékoztatok?

— Igen. A kaszinókonzorcium három emberből áll. Mind a három pénzügyi szakember. Először is Alexander Farrell biztosítási ügynök. Másodszor Jack Hegins ingatlanügynök. Harmadszor Gordon Smithfield bankár. Mindnyájan Atlantic City társaságának elitjéhez tartoznak.

— Ez másodrangú kérdés. Az a fontos, hogy megtudjuk, milyen a kaszinók anyagi helyzete. Támpontra van szükségünk, hogy pénzügyileg beszállhassunk.

— Mihelyt erős bázisunk van, tárgyalni fogunk a konzorciummal, bácsikám. Úgy gondolom, hogy már első akciónk is a tárgyalás alapját képezheti. Akkor a legrövidebb úton értesíteni foglak mindenről.

— Nagyon jó, Luciano. S hogy állunk a városi rendőrséggel?

— Ezen a téren is kutatunk. Vannak megbízható információink arról, hogy Atlantic City néhány magasabb beosztású rendőreit érdeкли egy kis mellékkereset.

— Nagyszerű. De legyenek óvatosak. Hisz tudod, hogy szűz területen működünk. Idegen környezetben mindig számolni kell meglepetésekkel.

— Feltétlenül megfogadom a tanácsodat, bácsikám.

— Jó fiú vagy, Luciano. Holnap hívj fel újra. De legkésőbb éjjelig. Tudod, hogy újabban a vérnyomásom miatt előbb kell lefeküdnöm.

— Nem felejttem el. Isten veled.

— Ég veled, Luciano.

Don Tesio Continanza gondterhelten tette le a kagylót. Összeráncolta a homlokát. Nem akarta Lucianót elbizonytalanítani. A fiúnak most elsősorban biztatásra, lelki támaszra volt szüksége, hogy véghez vigye a feladatot. Lucianónak ezzel az akcióval kellett bebizonyítania, hogy alkalmas és méltó arra, hogy majd Don Tesio utódja legyen.

Az a körülmény, hogy Luciano egy be nem fejezett akcióról tett jelentést, nem tetszett Don Tesiónak. De arra kényszerítette magát, hogy ennek a kis mellékszövegnek ne tulajdonítson fontosságot. Luciano nem volt kezdő, bár Don Tesio még mindig gyereknek tartotta.

A magas férfi hátradőlt a karosszékekben, így élvezte a vörösbor és a cigarettát.

Atlantic City volt az eddigi legjelentősebb üzlete, illetve remélte, hogy az lesz. Milliós nyereséget jelentene. Olyan magas összegekről volt itt szó, amilyeneket még sohasem értek el.

Atlantic City ugyanis egyedülállóan számított a keleti parton. Olyan város, ahol csak úgy gurulnak a dollárok.

A New Jersey-i választók többsége arra szavazott, hogy enged-

lyezzék Atlantic Cityben mindenféle játékkaszinók működését. A választások után a város lakosai örömmünnepet ültek. Atlantic City ugyanis divatos fürdőhely volt valaha, de fénye már régen elhalványult. A hotelek berendezései már alig-alig emlékeztettek a harmincas és negyvenes évekre. Most azonban hatalmas fellendülés előtt állt a város.

A Commissione — a maffia Nagy Tanácsa — más módon ünnepelt. Rögtön a New Jersey-i népszavazás után rendkívüli ülést tartott New Yorkban. Néhány órai tanácskozás után meghozták az egyhangú döntést.

Don Tesio Continanza a város játékkaszinójára kapta a megbízást. Rendkívüli tapasztalatai voltak pénzügyi téren. S azt is fontolóra vették, hogy Atlantic City nincsen messze Philadelphiától. Ami az akciók szervezeti oldalát illeti, Don Tesio más családokkal szemben előnyös helyzetben volt. A százalékos részesedés kérdését is gyorsan tisztázták. Don Tesiónak megszabott jutalékot kell fizetnie mindazon családoknak, amelyek ugyancsak érdekeltek lettek volna Atlantic Cityben, de az ő javára visszaléptek.

Már a következő napok megmutatják, hogyan fejlődik az új üzlet. Don Tesio javaslatára Luciano most először a kaszinók konzorciumával foglalkozott, annak érdekében, hogy beindítsák a rulettet, a Bacarat, a Black Jacket és hasonló szerencsejátékokat, mivel ezek adják a legnagyobb nyereséget.

Ha a Continanza család már kezében tartja a konzorciumot, Luciano elkezdhet foglalkozni a kisebb vállalkozásokkal, az olcsóbb játékszalonokkal, automata játéktermeket fog berendezni.

Don Tesio elmosolyodott. Már most úgy tekintett Atlantic Cityre, mint egy ölébe hulló érett almára.

Három háztömbnyire a kaszinótól a menekülő férfi befordult egy mellékutcába. Franco Solo csökkentette tempóját. Tisztán hallatszóttak a menekülő rohanó léptei, a házak homlokzata visszaverte a zajt.

Franco is befordult a mellékutcába. A töltött Magnumot lövésre készen tartotta a jobbjaiban. A mellékutca keskeny volt és sötét. Csak messze, hátul látszott egy fénynyaláb, amelynek eredetét innen még nem lehetett azonosítani. A rohanó géppisztolyos sziluettje tisztán rajzolódott ki a világos háttér előtt.

Franco változatlan irammal folytatta az üldözést. Meg is állhatott volna, egyetlen lövéssel leteríthette volna a férfit. Solónak azonban ez eszébe sem jutott.

A menekülő ember közeledett a fényforráshoz. Franco és öközött

egyre csökkent a távolság. Egyenletes lépésekkel futott. Körülbelül harminc yard volt még köztük. Pár pillanat múlva láthatóvá vált a fény eredete.

Egy gyártelep portásfülkéje volt az. Bent, az üvegekabinban gyenge lámpa égett. A házikó tetején fényszórót helyeztek el, amely egy piros-fehér sorompót világított meg. Mindkét oldalról embermagasságú drótkerítés húzódott. Nyilván az egész területet körülölelte.

Franco tudta, hogy a sorompó előtt már nem éri utol a férfit. A gengszter — géppisztolyát még mindig jobb kezében szorongatva — pánikszerű gyorsasággal közeledett a piros-fehér sorompóhoz. Szándéka egyértelmű volt. Azt remélte, hogy az áttekinthetetlen gyárudvaron alkalmas búvóhelyet talál majd, esetleg végleg lerázza üldözőjét.

A portásfülkében valami megmozdult.

A menekülő férfi elérte a sorompót és ügyesen átugrotta.

A házikóból szürke egyenruhás férfi rohant ki, tiltakozóan gesztikulált, és valamit kiabált. A géppisztolyt nyilván nem vette észre. Láthatóan semmit sem értett az egészből — azonkívül, hogy kötelességét teljesítette, vagyis a gyár területét védelmezte.

Francónak elállt a lélegzete. Villámgyorsan leguggolt, és két kézre fogta a revolvert. A mozgó objektum azonban rossz célpont.

A menekülő férfi — nyilvánvalóan a maffia embere — futás közben tüzelt.

Három-négy golyó találta el a portást közvetlenül közléről. Az egyenruhás férfi teste megrázkódott, mintha láthatatlan ököl sújtotta volna. Ekkor egy sívító revolverlövedék harsogta túl a géppisztoly hangját. A Magnum azonban nem talált.

A gyilkos tovább menekült, elnyelte a félhomályos gyárudvar.

Franco elérte a sorompót. A portás groteszk mozdulattal lecsúszott a fal mentén, vérfoltot hagyva maga után. Rajta már nem lehetett segíteni. Franco látta, hogy halott. Dühös volt.

Tehát már elkezdtek működésüket Atlantic Cityben, polipként kinyújtva csápjaikat. Mindezt véres nyitány előzte meg.

A bandita a géptermekekhez és a melléképületekhez vezető aszfaltzott úton rohant végig.

Franco rájött, hogy papírgyárról van szó. Félreismerhetetlen volt a gépsorok befogadására szolgáló hosszan elnyúló épület. Állandó tompa dübörgés hallatszott.

Az ablakokból fény áradt. Az ablaküveg bepárasodott a levegő magas páratartalmától. Az üzem éjjel-nappal működött, mivel a gépek leállítása óriási veszteséget jelentene. A gyár területét csak kevés lámpa világította be, az udvar legnagyobb része sötétbe borult.

Franco szeme azonban hamar megszokta a sötétet. Látása átlagon

felüli volt. Egészsége, kondíciója mindig kifogástalan. Egy Counter MOB ügynök munkájához ez elengedhetetlen feltétel.

A menekülő férfi az egyik jobb oldali épülethez közeledett, amelynek teteje beleveszett a sötét éjszakába.

Nyilvánvalóan raktáruól szolgált az épület, amelynek bejáratát ajtók helyett súlyos gumilapok fedték. A raktárig a távolság legfeljebb ötvenyardnyi lehetett.

A raktár és a műhely között óriási hasznáítapír-bálák magasodtak. A gengszter kétségbeesett sietséggel rohant a bálák felé. Franco irányt változtatott. Jobbra fordult, a hasznáítapír-bálák felé. Ez mentette meg az életét.

A bandita az egyik bála mögött keresett menedéket, s azonnal tüzelt.

Franco egyetlen ugrással a magasabbik bála mögé ugrott. A lövedékek a feje fölött zúgtak el. Néhány golyó papírcafátokat tépett ki a bálából. Valahol a háttérben betört egy ablaküveg. A gyárban dolgozó munkások valószínűleg mit sem tudtak az eseményekről. Franco jól ismerte azt a zajt, amit egy ilyen gép okoz. A legtöbb munkásnak meggyöngül a hallása ebben a szakmában.

Franco készenléiben tartotta fegyverét. Nem akarta, hogy ellenfele elmozduljon a helyéről. Solo tüzelt. Jól lehetett hallani, amint a Magnum lövedéke keresztülfúrja a bálát. A kívánt hatás azonban elmaradt.

Az újra és újra felvillanó lövedékek azt igazolták, hogy a bandita most már mindent egy lapra tett fel.

Franco behúzza a fejét. A lövedékek egészen közel zúgtak el mellette, majd a betonba fúródtak.

Egyszer csak megszűnt a géppisztoly kerepelése. A lövés hangjának utórezgésében tisztán hallatszott egy fémes kattanás. A géppisztoly tára kiürült. Elfojtott káromkodás hallatszott. Franco még egy golyót röpített a bála felé. A lövés éles zaja visszhangzott a sötétben, Franco leengedte fegyverét.

— Add fel a harcot! — ordította. — Ha feladod, semmi bántódásod nem lesz.

Valami súrlódó zaj hallatszott. A férfi, úgy látszik, eldobta a fegyvert.

A következő pillanatban ostorcsapásként hangzott fel egy újabb lövés. A maffiózó túl magasra célzott, a golyó elveszett a sötét éjszakában. Tehát a fickó készlete még nem merült ki. A hangból ítélve automata fegyverről lehetett szó, most ezzel próbálkozott.

Franco nem viszonozta azonnal a tüzet. Valami felkeltette a figyelmét. Valamilyen zaj, de Franco még nem tudta, mi az. A következő pillanatban azonban már tisztában volt vele.

Villanymotor zúgását hallotta. A maffiózó működésbe hozta a papírbálák mozgatására szolgáló darut. Franco már-már tüzelt, ám ekkor újra felhangzott az automata hangja, de a golyó ismét magasan Solo felett húzott el.

Franco most már felismerte ennek okát. A daru közelebb gurult, és a bandita az állványzatról lőtt. Ezért nem tudott pontosan célózni. Franco mégis tudta, hogy veszélyes helyzetbe került. Egy eltévedt golyó is halált hozhat. A daru gyorsított, már majdnem elérte Franco menedékhelyét.

Az ívlámpák gyenge fényénél Franco jól látta, hogy a gengszter mélyen bebújt a citromsárga daru kormányja alá. Védett helyzetben volt. Ekkor tüzelt. Ismét felhangzott a fémre pattanó golyó éles vi-sítása.

Franco felugrott, megfordult és berohant a bálák közötti keskeny útra. Mögötte az automata ostorcsapásként dübörgött, A daru motorja egyre hangosabban zúgott.

Franco futtában tüzelt. De hiába. Be kellett látnia, hogy a daru ellenében nincs esélye. Az gyorsabb nála.

A bálák közti út jobbra kanyarodott. Francót kalapácsütésként érte a felismerés: az út egyenesen az épület gumiajtóihoz vezet. Sem balra, sem jobbra nem tud kitérni. Franco gyorsított, minden erőtartálékát bevetette, s mozgás közben tovább tüzelt. A gengsztert most is megvédte a daru fémje.

A távolság egyre csökkent. Franco nem táplált illúziókat.

A kocka megfordult. Szorongatott helyzetbe került, és a revolverében már nem volt lövedék. Nem volt nála több töltény, s tartalék tárja sem volt.

A daru őrzítő sebességgel közeledett. Franco rohant, s közben eldobta a hasznavehetetlenné vált revolvert. Elérte a gumiajtót és hátranézett. A másodperc töredéke alatt két dolgot állapított meg: a maffiózó a daru két fémkarját mellmagasságig emelte föl. Úgy látszott, ért a kezeléséhez. Ez előnyt jelentett neki, Francóra nézve azonban életveszélyes volt.

S már meg is indult a golyók zápora a daru karjai közül.

Franco — szó szerint az utolsó pillanatban — egyetlen ugrással be-lökte a centiméter vastagságú gumiajtót. Bent a teremben újra talp-ra állt.

A lövések megszűntek. Ha Franco jól számolt, akkor most már az automata tölténytára is kiürült.

Franco lélegzetvételnyi időt sem késlekedett. Feje fölött neonlámpa pislákkolt. A gépek épületében három yard széles út vezetett a raktárhoz csatlakozó gépterem felé, és hatalmas félkört írt le. Az utat beton-falak határolták. Nem volt lehetőség a kitérésre vagy elrejtőzésre.

Franco már megtette az út felét, amikor mögötte az emelődaru hatalmas dübörgéssel begördült a gumiajtón.

Nem volt több lövés. A gengszter tára is kiürült. Rendelkezett viszont egy sokkal erősebb fegyverrel, a daruval. A daru mind jobban közeledett. Rakomány nélkül rendkívül gyorsan haladt. Franco elérte a kanyar középpontját. Kifulladásra tovább rohant, s egy perc múlva a lélegzete is elállt.

A betonút egy kerek fémtartályban végződött, átmérője talán tízyardnyi lehetett. A tartály felső széle derékig ért.

A daru okozta láрма közepette valami monoton hang vált hallhatóvá. Franco tudta, mi előtt áll. Ismerte a papírgyárakat. A tartály nem volt egyéb, mint egy, úgynevezett papírmalom, amely az alapanyagot és a használt újságot péppé zúzza. Az őrlőgépezet fenekén éles, késhez hasonló fémrudak voltak, amelyek a bedobott nyersanyagot parányi rostokká őrlik.

Az út két oldalfala ugyancsak a papírmalomba torkollott.

Franco egyenesen a gép felé rohant. Nem volt abban a helyzetben, hogy kiutat keressen. Gondolatai pedig — minden veszély ellenére is — világosak voltak, de reményt nem tápláltak.

Megfordult. Veséje tájékán érezte a gépezet fémes szélét. A daru, mint valami óriás sárga rovar, rohant feléje. Két lapos fémkarja — amelyeket egyébként behúzza tartottak — most hatalmas dárdaként meredt Franco felé. A fémrudak között Franco meglátta a gengszter eltorzult arcát.

Franco megfeszítette izmait. Tudta, hogy hajszálon függ az élete.

A maffiózónak két lehetősége volt: vagy keresztüldöfi ellenfelét a két dárdával, vagy a daru súlyos testével péppé zúzza Francót a gépezet falán.

A citromsárga szörnyeteg mind hatalmasabbá vált, ahogy Solóhoz közeledett. Franco most semmire sem gondolt. Már csak acélerejű élni akarása létezett. Leguggolt és minden idegszálával a döntő pillanatra koncentrált. Várta a lökést, s ugyanakkor megpróbált a két dárda elől kitérni. A gyilkos emelődaru gigantikus méreteivel most előtte állt.

Franco megfeszítette lábizmait. Emberfeletti erővel felpattant és belekapaszkodott két kezével a dárdaszerűen előremeredő karokba. A daru eleje óriási zajjal nekiütődött a zúzógép szélének.

Franco érezte a lökést. Egy pillanatig úgy érezte, hogy lezuhan. Keze azonban szinte hozzánőtt a daru karjához. Nem vette észre, hogy a daru a lökés következtében előredőlt, s hátsó kerekei egy pillanatra a levegőbe emelkedtek.

Franco egy árnyat látott maga fölött megjelenni. Fejét hátrafesztette, bénító rémület fogta el.

A maffiózót az ütközés ereje kivetette helyéről, s most csak az egyik rúdon fennakadt zakója tartotta. A szövet azonban recsegtve elszakadt a férfi súlya alatt, s ő velőtrázó ordítással fejest zuhant a szürkésfehér papírmasszába. Kiáltása gurgulázó hangban fulladt el.

A motor leállt. A sárga jármű újra visszalendült hátsó kerekeire.

Franco még látta, amint a gengszter lába eltűnik a papírmasszában. A teljes erővel kapaszkodó Francót a visszalendülő daru átlódította a zúzógép másik oldalára, s ő végre elengedhette a kart. Kimerülten zuhant le a földre. Valamivel odébb a betonfal megállította a darut. Franco feltápáskodott. Hányinger környékezte. Képtelen volt hátranézni. Ha a körkéses szerkezet elég erős, akkor a gengszterből semmi sem marad. De talán van valamilyen biztonsági berendezés, amely idegen testek esetében automatikusan leállítja a kések működését. Akkor a rendőrségnek még marad esélye, hogy azonosítsa a halott férfit.

Franco sietett. Szerencséje volt, és megtalálta a Magnumot. Aztán elhagyta a raktárt, kirohant a sötétségbe. Észrevétlenül átmászott a drótkerítésen.

Kerülőutakon visszatért a városba.

Hotelszobájába már nem mehetett vissza. A Safe-Connál sem folytathatta a munkát.

A bomba felrobbant.

A rendőrség és az FBI ügynökei nem tartoztak baráti köréhez. Ideje volt, hogy Franco munkához lásson.

A már majdnem kész kaszinóban teljes zűrzavar uralkodott. Dolgoztak a nyomrögzítők, fényképezések villogtatták gépüket. A mentők két sebesült géppisztolyost vittek el. A másik három férfi hullája fémkoporsóba került. Atlantic City egyenruhás rendőrei sztoikus nyugalommal őrködtek.

A terem bejárata közelében három elegánsan öltözött férfi állt. Arcukon látszott a virrasztás fáradtsága.

A karcsú, szőke, negyvenöt éves Alexander Farrell a Transsurance biztosító tulajdonosa volt.

Jack Hegins ötvenegy éves volt, magas és testes. Ingatlanirodájája Atlantic City vezető vállalatai közé tartozott.

A negyvenéves Gordon Smithfield sötét hajú, öszülő halántékú férfi volt. Alakja kisportolt, ő a nők bálványa. Smithfield első számú tulajdonosa volt a Merchant's Banknak.

Farrell idegesen, gyorsan szívta cigarettáját.

— Ez a dolog többnapos késést jelent nekünk — mondta —, hiszen

mindenki arra vár, hogy Atlantic Cityben elkezdődjön a mozgás. Az embereket elkapta a játékláz. Most kezdhethük előlről a reklámkampanyt, a nyitást pedig el kell halasztani.

— Reklámszakembereink majd megfelelő körítéssel tálalják az egészet — vélte Smithfield —, talán sikerül még jobban felcsigáznii az emberek várakozását. S aztán a megnyitóra még gondoskodunk valami látványosságról, és minden rendben lesz. Nyugodtak lehettek.

— A fenébe is — morgott Hegins dühösen. Kezét ökölbe szorította, látszott rajta, hogy problémáit szívesen oldja meg időnként az öklével. — Ne tettessük magunkat. Az okozott kár tízezrekre rúg.

— Azt még ki lehet bírni — mormolta Farrell —, csak tudnánk, mi rejlik e mögött.

Hegins megfordult.

— Talán a holdban élsz? Hát nem érted, hogy valakik így próbálnak nyomást gyakorolni ránk?

Farrell megvonta vállát. — De hiszen nem Chicagóban vagy New Yorkban vagyunk!

— Még nem — szólt Smithfield elgondolkodva.

Az egyenruhás rendőrök egyike a három férfi felé tartott, akik várakozásteli pillantással fogadták.

— Kik voltak ezek a gazemberek? — kérdezte Hegins türelmetlenül.

Chauncy hadnagy vállat vont. — Sajnálom, uraim, még azonosítani kell őket. Egyiküknél sem volt okmány. Mindenesetre nem idevalósiak. Az itteni gazemberek arcát behatóan ismerjük.

— Más szóval — mormogta Farrell sötéten — az egész dolgot el fogják kenni. Hogy őszinte legyek, hadnagy, nem sok jót várok ettől a nyomozástól.

A rendőr hadnagy zsebre vágta a megjegyzést, pillája sem rezdült.

— Örüljön, hogy nem volt vérfürdő. Végül is a munkások közül senki nem sebesült meg. Beszéltem a belsőépítésszel. Egy Chess Myers nevű férfi intézte el a gengsztereket, majd egyikük nyomába eredt. Szeretném tudni, hogy ez a Myers hol van most, és hogy elkapta-e a hatodik fickót.

A kaszinók konzorciumának három tagja összevonta szemöldökét. — Ez igen — szólt Hegins lármásan —, ezt nem hittem volna róla! A biztonsági berendezésekkel volt megbízva. Különben a Safe-Con üzletvezetője.

— Talán volt kollégám — mosolygott Chauncy hadnagy. — Nem ő lenne az első rendőr, aki otthagyta a szolgálatot, és a gazdaságban kamatoztatja szaktudását. Éppen azok a vállalatok alkalmaznak szívesen volt rendőröket, amelyek biztonsági berendezésekkel foglalkoznak.

— Hm — bólintott Farrell —, ez a magyarázat ugyan értelmesnek hangzik, de nem változtat a dolog lényegén. Ennek a közjátéknak az eredménye számunkra továbbra is kemény csapás.

— Mindenesetre hálások lehetünk Myersnek — mondta Hegins. — Megóvott attól, hogy a halottak családjáról gondoskodjunk.

Chauncy hadnagy cigarettára gyújtott.

— Majd folyamatosan értesítjük önöket a nyomozás eredményeiről, uraim. Valószínűleg segítségül hívjuk az FBI-t is, ha feltételezésem igazolódik, miszerint egy másik államból jöttek a támadók. Egy kérésem azonban van önökhöz.

— Éspedig? — szolt Smithfield.

— Mihelyt újra jelentkezik önöknél Myers, kérem, mondják meg neki, hogy beszélni szeretnék vele.

*

Francónak mégis sikerült a hotelből elhoznia a holmiját. Még arra is futotta idejéből, hogy rendesen kifizesse a számláját.

A rendőrség még nem tudta, hogy Atlantic Cityben tartózkodik. A hekusoknak sejtelmük sem volt, hogy kicsoda ez a Chess Myers a városágban. És nem is fogják megtudni soha.

Chess Myers ugyanis megszűnt létezni.

Franco új szálláshelye a város északkeleti részén volt, a Rhode Island Avenue-n. A híres Boardwalk, a turisták egykori strandsétánya csak macskaugrásnyira volt szállásától.

A szálló közép kategóriába tartozott, Absecon View volt a neve, és viszonylag jól vészeltte át az elmúlt évek idegenforgalmi apályát. A hotel berendezése mindenesetre erről tanúskodott.

Franco egy disznóbőr bőröndöt hordott magával. Ebben volt a holmija, valamint felszerelése.

A recepciónál elintézte a formáságokat és megkapta harmadik emeleti szobája kulcsát.

A felvonó előtt szűk, pezsgőszínű kosztümöt viselő hölgy várakozott. Hátulról is kellemes látványt nyújtott. Szőke, selymes haja a háttára omlott. Vállán drága, sötétbarna retikült hordott.

Franco odaállt mellé, letette bőröndjét. A hölgy tengerkéék szeme mintegy véletlenül rápillantott. A nő profilja klasszikus volt. Orra keskeny és egyenes, ajka nem túlságosan telt, de érzékeny ívelt. Franco rámosolygott. A nő újra a liftet figyelte. A liftboy udvarias gesztussal betessékelte őket a felvonóba.

Franco bőröndjével a kezében beszállt a liftbe. Előtte a hölgy parfümfelhő közepette lépett a felvonóba.

— Harmadik emelet — mondta bársonyos hangon.

— Harmadik — szolt Franco.

A tengerkék szempár másodszor is rátekintett. Ezúttal vizsgálóan, szinte felmérte Francót.

A felvonó enyhe rázkódással elindult.

Kiszálláskor a hölgy lélegzetelállítóan ringó csípővel a 323-as szoba felé ment.

Franco ránézett a saját kulcsára. A 329-es volt az ő szobája. Miközben kinyitotta az ajtót, a nő harmadszor is ránézett, mielőtt eltűnt volna szobájában.

Franco becsukta maga mögött az ajtót, és a bőröndöt az ágyra dobta. Szüksége volt egy lélegzetvételnyi szünetre. A papírgyári incidens nyomasztóan hatott rá. Francót kemény fából faragták, de erős érzelmek jellemezték. A maffiózó iszonyatos halálát sohasem fogja tudni emlékezetéből kiűzni.

Amúgy is túl sok fájó emléke volt múltjából, s ezek álmában is kísértették.

Még csak néhány hónapja volt, Francónak mégis úgy tűnt, hogy már évszázadok óta dolgozik a Counter Syndical Crime Service-nek, röviden Counter MOB-nak. Az igazságügy-minisztérium egy titkos ügyosztálya volt ez, és egyetlen feladata abból állt, hogy a szervezett bűnözéssel szemben felvegye a harcot.

Ügynöki ténykedésének a Counter MOB-nál csak egyetlen pozitív oldala volt: a fizetése messzi az átlagos feletti volt, így anyagi gondok nem gyötörték. Egyébként azonban ennek a foglalkozásnak csak hátrányai voltak. Nem volt rendszeres munkaidő, de ez még semmiség volt a többihez képest. Abban az esetben, ha akár a rendőrség, akár az FBI elkapná, a Counter MOB-nak azt is le kellene tagadnia, hogy egyáltalán ismeri Francót.

Őt ugyanis két oldalról fenyegették. Egyfelől a maffia, másfelől az FBI és a rendőrség. Ha valamibe belebukik, senki sem nyújt neki segítő kezet. A maffia elleni küzdelmét egyedül, minden külső segítség nélkül kellett folytatnia.

Franco megölt egy rendőrt. Bár önvédelemből tette, ez nem sokat változtatott a tényen. Ugyanolyan keveset használt neki az a körülmény, hogy ezt a rendőrt a maffia pénzelte. Ez már régen történt, Los Angelesben, Kaliforniában. Akkor, amikor megindult a lavina... Kalifornia...

Olyan emlékek, amelyeket sohasem üzhet el.

A dél-kaliforniai maffia megölte Franco apját, Ernestót, és húgát, Louisát. Ernesto Solo a maffia Los Angeles-i végrehajtó osztagának vezetője volt. Könnyelmű próbálkozása, hogy beleártsa magát a maffia magasabb politikájába, az életébe került.

Franco abbahagyta jogi tanulmányait Denverben, és Los Angelesbe indult, hogy apja segítségére legyen. Az eredmény az volt, hogy

maga is beleesett a maffia csapdájába, és csak nagy nehezen szabadult ki a karmaik közül. A maffia embereinek ettől kezdve az volt a céljuk, hogy a Solo név viselőinek az írmagját is kiirtsa.

Amikor a maffia elől elmenekült, Los Angeles alvilágában találkozott egy férfival, aki további életét döntően befolyásolta. Warner ezredes volt ez, a Counter MOB vezetője.

Franco töprengés nélkül elfogadta Warner ajánlatát, hogy dolgozzon ezentúl a maffia ellen. A dél-kaliforniai maffiát sikerült likvidálnia, főnöke nagy meglepedésére. A Los Angeles-i maffia vezető nélkül maradt, és így a szervezet szétesett.

Maradt azonban néhány ember, aki túlélte a maffia Los Angeles-i vereségét. Egyetlen céljuk az volt, hogy Franco Solót megöljék. Állandóan attól kellett tartania, hogy nyomára akadnak. Talán Atlantic Cityben is felbukkannak. Dörzsöltek voltak, tudták, hogy Franco mindig ott lép akcióba, ahol a maffiára döntő csapást mérhet.

Franco igyekezett elűzni borús gondolatait.

Levetkőzött, kinyitotta a bőröndöt, elővette fürdőköpenyét, törülközőjét és a tisztálkodószereket. Lezuhanyozott. A vízsugár éltetően hatott rá. Mikor elzárta a csapot, már jobban érezte magát. Nem éppen újszülöttnek, de a nyomottság megszűnt. Megtörülközött, felvette barna fürdőköpenyét, és visszament a szobába. Franco elővett egy Four Roses feliratú palackot a bőröndjéből és töltött magának.

Az első dolga az volt, hogy felszerelését átvizsgálja. Különösen a Magnum revolvert. Meg kellett tisztítania és átvizsgálnia. Kortyolt egy keveset és rágyújtott. Jólesett gyomrának az olajos, meleg folyadék.

Valaki kopogott az ajtón. Franco felugrott a fotelből. Gyors mozdulattal felkapta újratöltött revolverét.

Miközben megforgatta a kilincsgombot, derekához szorította a pisztolyt. Csak annyira nyitott ajtót, ameddig a biztosítólánc megengedte.

Tengerkéek szempár nézett rá könnyögően.

Franco zavartan pislogott. Jobbjában a súlyos revolver hirtelen zavaró, idegen testnek hatott.

— Asszonyom?

A nő mosolygott és a kezében lévő hajszárítóra nézett.

— Bocsásson meg, ha zavarom, uram. — Mély hangja most még bársnyosabb volt. — Ért az elektromos dolgokhoz? Ez a hajszárító nem akar működni. — Tehetetlenül megemelte a hajszárítót.

Franco mosolygott, mint egy tapasztalatlan kamasz.

— Szerencséje van, asszonyom. A feszültségek szakembere vagyok.

— Feszültségek?

— Mármost az elektromos feszültségeké.

A nő nevetett. Franco csak most látta, hogy már nincs rajta kosz-

tűmkabátkája. Az illatos, rózsaszínű blúz csábítóan lengte körül felsőtestét.

Franco kiakasztotta a biztonsági láncot, és a nő belépett. Szeme ijedtté vált, mikor meglátta Franco kezében a revolvert. — Uram Isten... akkor maga...

Franco fejét rázta, bezárta az ajtót, a bőröndbe dobta a revolvert és becsukta tetejét.

— Nem tartozom a jó fiúkhoz, de a gonoszokhoz sem, asszonyom. Üzletember vagyok.... Az embernek védenie kell magát... manapság... - hellyel kínálta a nőt.

A nő megnyugodva leült... A szárítót az asztalra tette. Gesztusából arra lehetett következtetni, hogy az elektromos problémát hirtelen mellékesnek tartja.

— Kér egy italt? — kérdezte Franco. — Közben majd megnézem a szárítót.

— Köszönöm, kérek. - Csinos lábát keresztbe rakta. — De örülök, ha velem inna egy kortyot.

Franco úgy érezte, hogy pulzusa, gyorsabban ver.

— Öltözékem sajnos nem éppen salonképes — mondta, miközben hüvelykujjnyit töltött a Four Rosesből. Leült, elnyomta cigarettáját a hamutálban.

— Gwennek hívnak — lehelte a nő, miközben tágra nyitotta tengerkéé szemét. - S meg kell mondanom, hogy maga akkor is tetszene nekem, ha krumpliszákba öltözne.

Franco érezte, hogy elvörösödik. Ide jön ez a tündérlény, s bókokkal halmozza el! Furcsa volt a helyzet, hiszen ősidők óta az a szabály, hogy a férfi mond ilyeneket a nőnek.

— Talán előbb a hajszárítót...

A nő ivott egy kortyot, s a poháron keresztül figyelte. Francót.

— Talán elbizonytalanodott? Semmi oka rá, hiszen nagyon jóképű. Franco legszívesebben egy képzeletbeli csigaházba bújt volna. Önmagát mindig elég átlagos külsejűnek vélte, kissé túl nagyra és szélesre sikerült. Sötét haja és keskeny, barna arca is átlagos volt. Igaz, hogy nem volt kezdő a nőket illetően, de nem is játszott a soha a szív-tiprót.

Megköszörülte torkát, kereste a szavakat, de semmi sem jutott az eszébe.

A szőke Gwen. az asztalra állította poharát.

— Hát nem érti, hogy a hajszárító csak kifogás volt? Hát, hol él maga? Manapság női egyenjogúság van. Én azok közé tartozom, akik ezt meg is valósítják.

Franco részben visszanyerte önbizalmát. Elvigyorodott.

—Egek Ura! Csaknem olyan...

Gwen elnevette magát, és megrázta szőke haját.

— Én nem tartozom a rossz lányok közé, de jó sem vagyok. Tizenkét évig házasságban éltem. Tizenkét évem odaveszett. Most lassacskán összeszedem magam. Bejárom a világot, és megpróbálom önmagamat visszanyerni.

— Nem úgy néz ki, mint aki tizenkét évig férjénél volt - válaszolta Franco, de már meg is bánta. Tudta, hogy ez átkozottul durva bók volt.

Gwen felállt. Mozgása ébredező vadmacskáéhoz hasonlított. Közeledett Francóhoz, aki a karosszékekben ült, s onnan nézett fel rá.

— Elég az ostoba, üres fecsegésből — súgta. - Azért jöttem, hogy kiderítsem, összeillünk-e. Hát olyan természetellenes ez? Neked nem tetszik?

A nő föléje hajolt. Karcsú keze a fürdőköpeny gallérja alá nyúlt. A férfi érezte ujjait a mezítelen testén. Olyan volt, mint az áramütés. Franco lassan felegyenesedett, és megölelte a nőt. Gwen szorosan hozzásimult. Érezte a férfi izmait. A nő lenyűgöző teste szinte észét vette, A nő ajka Franco fülét érintette.

— Miért van ez az átkozott bőrönd még mindig az ágyon? — lehelte Gwen...

*

A korai napfény keresztül fénylett a zsalugáteren, és otthonos csíkmintát rajzolt a hipermodern irodaberendezésre. A sötét hajú, csinos lány feltűnő kontrasztban állt a berendezés józan egyszerűségével; S ez nem csak optikai ellentét volt. Megfelelő hatással volt ez a látogatókra is, akik az A. C. Casino Company Inc. irodájába léptek. A hatáskeltést maga a konzorcium tervezte így. Egy játékkaszinó akkor tökéletes, ha mind az otthoniasságot, mind az izgató vonzerőt helyesen adagolt keverékben sugározza. És nemcsak a rulettasztalnál, hanem a rideg üzleti ügyek bonyolításánál is.

Atlantic City központjában, a Baltic Avenue-n, ma reggel két férfi tért be az irodába.

Az előtérben a sötét hajú lány felemelte fejét, egy pillanatra abahagyta a gépelést, és felvette a látogatóknak szóló betanult mosolyát.

— Uraim?

A két látogató megállt íróasztalánál. Sötét öltönyben voltak, drága, fehér batiztingben és tökéletesen megkötött nyakkendőben. - Lucíanó Continanza - mutatkozott be a két férfi közül a magasabb. Karcsú volt és sötétszőke. Markáns arcvonásai energiát, határozottságot és vasakaratot sugároztak. Szája sohasem mosolygott ba-

rátságosan. — A főnökkel szeretnénk beszélni. — Kísérőjére mutatott. — Partnerem, Mr. Antony Luca.

Luca leereszkedően bólintott. Középmagas, vaskos férfi volt, de nem hatott kövérnek. Kerek fejét beborító sima, fekete haja, valamint ugyancsak fekete szeme gátáztatanságról tanúskodott.

— Nem jelentkeztek be előre, uraim? — A lány arcán továbbra is változatlan mosoly ült.

— Nem — szólt Continanza.

— Ez idő szerint csupán Mr. Hegins van jelen, egyike a három igazgatónak. Megpróbálom az önök számára egy beszélgetést létrehozni, uraim. Milyen ügyről van szó?

Continanza felhúzta bal szemöldökét. Arc kifejezése ettől arrogánssá vált.

— Az ügy bizalmas jellegű és nagyon sürgős. Mondja meg, kérem, Heginsnek, hogy kizárólag személyesen beszélhetünk róla, és hogy minket nem utasíthat el.

A lány arcára ráfagyott a mosoly. Hirtelen zavarba jött. Ezek a férfiak olyan ridegséget sugároztak, hogy elbizonytalanodott. A lány felkelt és egy ajtó felé ment, amely az előteret a szomszédos szobával összekötötte.

Luciano Continanzának és Anthony Luca ügyvédnek, a Continanza család jogtanácsosának csak néhány percet kellett várnia. A lány viszatért, nyitva hagyta az ajtót és kezének gesztusával betessékelte a férfiakat.

— Mr. Hegins várja Önöket, uraim.

Continanza és Luca eleget tett a hívásnak. A hangszigetelt ajtó csendesen becsukódott mögöttük. Az iroda nagysága egy átlagos családi ház nappalijának is megfelelt volna.

Jack Hegins hatalmas fehér íróasztal mögött trónolt. Az íróasztal méretei összhangban voltak a férfi zömök, vaskos testével. Összeráncolt homlokkal tekintett a bejelentés nélkül érkező látogatókra. A bőrfotelekre mutatott, amelyek a terem ablak felőli sarkában egy alacsony asztalka körül csoportosultak. Hegins nem vette magának a fáradságot, hogy íróasztala mellől felkeljen. Continanza és Luca hűvös udvariassággal bemutatkoztak, azután leültek.

— Oké — morgott Hegins —, azt a tényt, hogy fogadom Önöket, csak személyes gyengémnek köszönhetik. Kíváncsi természetű vagyok. Általában nem hagyom, hogy tervezett időbeosztásomtól eltérítsenek. Tehát a jövőben ehhez tartsák magukat, amennyiben még egyszer errefelé vetődnének.

— Bizonyára lesz rá példa — válaszolta Luciano Continanza olyan hangnemben, amely már fagypontra aludt. — Jelenleg azonban

nem látszik, hogy nagyon elfoglalt lenne, Mr. Hegins. Tehát ne beszéljen nekünk időbeosztásról. A mi időnk is igen szűkre van szabva. Egy pillanatra úgy látszott, hogy Hegins felrobban. Azonban uralkodott magán, szívtart vett ki egy ezüstdobozból, s nehézkesen meggyújtotta a szurokfekete dohányt.

— Hát akkor kezdjék — mormogta. — Miféle bizalmas dologról van szó? Egyébként magyarázattal tartoznak nekem. Kik maguk és kinek a képviselőjében járnak el?

Continanza és Luca hátradőltek a székekben.

— Én ügyvéd vagyok — mondta Luca —, és üzlettársam vállalatának jogi ügyeivel foglalkozom. Egyszerűen fogalmazva: érdekeltségi körünk mindennemű tőkebefektetés és pénzügyi részesedés.

Hegins szélesen vigyorgott. Szürkésfehér füstfelhőt fújt a íróasztal lapjára.

— Hm. Tehát erről fúj a szél. Vannak már információi vállalatunkról? Az a véleményük, hogy mi tőke tekintetében gyengén állunk?

— Szó sincs róla — válaszolt Continanza hanyagul. Lábát keresztbe rakta és keskeny kezét összekulcsolta. — Ha részesedésre törekszünk, mindenkor biztos bázisra építünk.

Hegins egy pillanatra felfigyelt. Aztán kivette szivarját a szájából és hangosan nevetett.

— Sajnálom, uraim — nevetett tovább —, de az a benyomásom, hogy mókamesterekkel van dolgom. Azt akarják talán, hogy a játékasztalokban a vendégek szórakoztatására külön program keretében alkalmazzam Önöket? Száraz humoruk valóban sikert aratna.

Continanza és Luca nyugodt maradt.

— Úgy hallottuk, hogy az elmúlt éjjel valamilyen kellemetlen incidens történt — szólt Continanza hidegen. — A kár is eléggé nagy volt.

Hegins arca kővé vált.

— Ha hallott a dologról, akkor azt is tudja, hogy a gazfickók kemény leckét kaptak.

— Mégis, esetleg újra elfordulhatnak ilyen közjátékok. — Continanza most mosolyodott el először. De nem volt ez kedves mosoly.

— Mit akar ezzel mondani? Miféle átkozott célozgatás ez?

— Fogja fel baráti tanácsként — szólt Luca bántóan sima hangon. — A mi vállalatunknak módjában áll távol tartani Öntől és a konzorciumtól mindenfajta nehézséget.

Hegins arkifejezésén jól látszott, milyen nehezen türtőzteti magát. Halántékán kidagadtak az erek. Keze ökölbe szorult.

— Tudja-e, hogy most mi történhetne? — súgta halkan. — Mindketőjüket jól elverhetném, s aztán átadnám a rendőrségnek. Nehezemre esik magamat erről lebeszélnem.

— Csak gondolkozzon egy kicsit — mondta Continanza hanyagul.
- Saját magának okozna fölösleges problémákat. Hiszen pozíciója nem engedi, hogy előre megfontolt testi sértésért elítéljék.
— Maguk rendezték tegnap este azt az átkozott lövöldözést — ordította Hegins.

Continanza és Luca megjátszott csodálkozással rázták a fejüket.
— Hogy a csodába jut eszébe ilyen gyanúsítás? — kérdezte Luca látszólag megdöbbenve.

Hegins összeszorította az ajkát, és dühödten üvöltötte. — Oké, semmit sem tudok rátok bizonyítani. De hallottam gyalázatos módszereitekről, és tudom, hogy melyik szervezethez tartoztok. Egyet azonban jegyezzetek meg: nálunk ezzel nem értek célt! Nem most lépünk le a falvédőről. Az ilyesfajta fickókkal még el tudunk bánni!

— Az Ön érvei valóban lenyűgözőek — nevetett Luca. — Ezt igazán a javára írhatjuk Önnek, Mr. Hegins. Maradjunk a következőkben: megbeszéli a dolgot két partnerével, és gondolkodnak ajánlatunkon. Vegyék figyelembe azt is, hogy velünk igen kellemes együtt dolgozni. A dolgon csak nyerhet. Tartsa szem előtt azt is, hogy mit jelent egy olyan nyereséges vállalkozást, mint az ön játékkaszinóit minden nehézség nélkül vezetni. A mi garanciánk a legjobb biztosítás, amit csak el tud képzelni.

- Kifelé! — ordította Hegins.

Continanza és Luca felkeltek.

— Köszönjük a beszélgetést — mondta Continanza hűvösen. - Mérget vehet rá, hogy legközelebbi megbeszélésünk előtt be fogunk magánál jelentkezni. Akkor azonban számítunk rá, hogy Mr. Farrell és Mr. Smithfield is jelen lesz.

Hegins vaskos teste megremegett. Nehezeére esett, hogy önuralmát el ne veszítse, mielőtt még a két férfi elhagyja hivatalát.

Franco Solo aprókat kortyolt feketekávéjából. Kinézett a barátságos kis kávézó ablakán a Baltic Avernue szemközti oldalára.

Az irodaház bejárata előtt, amelyben az A. C. Casino Company Inc. irodája volt, egy mélykék, philadelphiai rendszámú Lincoln Continental parkolt.

A kormánynál ülő férfi ujjával dobolt a keréken. Szögletes feje volt, félhosszú haja és benyomott orra. Amennyire Franco meg tudta figyelni, a férfi alacsony volt és széles vállú.

A kocsiból kiszálló két másik férfi alig félórányi időt töltött az irodaházban, most léptek ki a kapun.

Franco reggel nyolc óta figyelte a játékkaszinók konzorciumát. A

Lincoln Continental röviddel kilenc előtt érkezett. Franco a két férfit sohasem látta. Ismerte azonban ezt a típust, a maffia embereit. Tudta, hogyan öltöznek, hogyan mozognak. Személyiségük jellegzetes volt, ugyanúgy, mint a rendőröké, akiken akkor is meglátszik a foglalkozásuk, ha nem hordanak egyenruhát.

A két sötét öltönyös beszállt a Lincolnba.

Franco az asztalra tette a szükséges pénzt, felkelt, kiment és keresztülhaladt az Avenue-n, amikor a Lincoln alig hallhatóan megindult.

Franco különösebb sietség nélkül a vörös Javelinhez ment, amelyet Atlantic Cityben a Hertz irodában bérelt. A Lincoln már vagy százyardnyira eltávolodott, amikor Franco a kormányhoz ült. Ezzel együtt nem jelentett Francónak különösebb nehézséget, hogy a luxuskocsit szemmel tartsa. A reggeli forgalom Atlantic Cityben csak közepes volt. A Lincoln jobbra fordult be a Bacharach Boulevard felé. Franco megtartotta a szükséges távolságot. Arra vigyázott, hogy mindig három-négy járműnek legyen helye a két kocsi között.

A három férfi útiránya a Tennessee Avenue-n keresztül a tengerparttal párhuzamos Pacific Avenue-re vezetett.

Franco, amint meglátta a Lincoln féklámpáit, csökkentette sebességét. Talált üres parkolóhelyet, kiszállt, végigment a járdán, s látta, hogy a három férfi egy hotelbejárat vörös ernyője alatt tűnik el.

A portás intett a boynak. A fiú a hotel garázsába vezette a kocsit. Franco továbbsétált. Az előkelő szállót Willow Grove-nak hívták. Franco egy ideig egy régiségkereskedés kirakatát bámulta, azután visszatért kocsijához, és a központi postahivatalba hajtott; a Montpellier Avenue-n.

A nagy előtér telefonfülkéi nyújtották a legbiztosabb helyet, hogy szavait ne hallgassák le.

Belépett az egyik szabad fülkébe, pénzt dobott az automata nyílásába, leemelte a hallgatót, majd a Counter MOB titkos számát tárcsázta. Warner ezredes már az első csengetésre felvette a kagylót.

— Először is van három személy az NCIC számára — mondta Solo, anélkül, hogy bemutatkozott volna. Erre nem is volt szükség, mert az ezredes mindenkinek megismerte a hangját.

Franco részletes személyleírást adott a három férfiről, akik a Lincolnból a konzorcium irodája előtt kiszálltak. Tudta, hogy az ezredes rögtön a beszélgetése elején megnyomta a magnó felvevőgombját. Az adatokat most közvetlenül betáplálták a NCIC komputerébe. Amennyiben vannak a gépben adatok a három férfiről, akkor néhány pillanat múlva megjelennek az ezredes monitorján.

— NCIC-értékelés folyamatban van — mondta Warner. — Beszéljen.

- A nyitány ma éjjel zajlott le — mondta Franco. — A részlete-

ket a déli, illetve esti újságokban, gondolom, olvasta. — A továbbiakban távirati stílusban informálta az ezredet a történetekről, a játékkaszinóbeli merényletről, valamint megfigyeléseiről a konzorcium irodája előtt.

— A várakozásnak megfelelően zajlik a dolog — mondta Warner, miután Franco befejezte mondanivalóját. — Intézkedem, hogy a Safe-Con a Chess Myers nevet törölje az aktákból. Hivatalosan ettől kezdve új munkahelyet kap arra az esetre, ha a rendőrség érdeklődne. Különben a trentoni Police Department FBI-Field irodája Atlantic Cityben irodai segédszemélyzetet kért. Számítson tehát rá, hogy FBI-os barátai esetleg keresztezik az útját.

— Akkora a baráti köröm, hogy mindenre fel vagyok készülve — szólt Franco nevetve.

— Pillanat, megkaptam az anyagot. Mindhárom esetben pozitív. FBI-os testvéreink archívuma aranyat ér. Kezdjük az egyes számmal. Csak azokat a tényeket említem, amelyek magának fontosak. Luciano Continanza, kápófőnök, Tesio Continanzának, a philadelphiai kápónak az unokaöccse. A Don utódaiként emlegetik. Ő a szőke férfi....

— Jegyezve — szólt Franco. — Kérem, folytassa.

— A második személy Anthony Luca, a kövér ember. A Continanza család jogtanácsosa. A harmadik Pete Barzini, hadnagy a philadelphiai maffiánál. Feltételezem, hogy bérgyilkosokból álló hadseregét már fölvonultatta Atlantic Cityben. Találja meg a támaszpontjukat. A tegnap éjszakai akció még csak főpróba lehetett.

— Mindent értettem, Sir. Legközelebb a bevetés végén jelentkezem. Rendben van?

— Természetesen. Hát akkor majd hívjon.

Franco letette a kagylót, visszavette a megmaradt aprópénzt, és elhagyta a posta épületét.

A következő órákban üresjáratra számíthatott. A Continanza csoport vezetői napközben már aligha fejtenek ki újabb tevékenységet. Hogy este és éjjel mi fog történni, az kétségtelenül attól függ, hogy Luciano Continanza és Anthony Luca mit intézett a konzorcium irodájában.

Egy biztos volt: a philadelphiai maffiacsalád a legjobb embereit küldte Atlantic Citybe. S ha az üzlet nem zajlik le olyan simán, mint ahogyan ezt a kápóvezér és tanácsosa képzelte, akkor lép színre Pete Barzini hadnagy. Akkor pedig abszolút biztonsággal ördögi táncra lehet számítani.

Franco elhatározta, hogy szabad óráit kellemesen fogja eltölteni. Az Absecon View Szállóban álomszép nő várt reá, aki tizenkét elrontott esztendő után elhatározta, hogy most önmagát fogja helyrehozni.

Franco már hozzálátott, hogy segítsen neki. Most a folytatás következett.

Jack Hegins rögtön a maffiózók távozása után értesítette partnereit. A három férfi villámmegbeszélést tartott az iroda konferenciatermében. Hegins kikapcsolta a magnetofont, amelyre a két maffiózóval folytatott beszélgetést rögzítette. Hegins hátradőlt és némán nézte üzlettársait.

— Uramisten — mondta Farrell tompán —, nincs az Államokban egyetlen hely sem, ahol a maffia ne lenne benne a játékban?

— Panaszkodással semmire sem megyünk — szólalt meg Hegins szárazon. — Tennünk kell valamit. Méghozzá villámgyorsan.

— Éppen az előbb beszéltem Chauncy hadnaggal — mondta Gordon Smithfield. — Kezd türelmetlen lenni, mert Chess Myers még nem jelentkezett. A hoteljéből elköltözött.

Hegins mosolygott.

— Íróasztalomon fekszik egy távirat a Safe-Contól. Myerst azonnali hatállyal egy másik munkahelyre küldték. Indok: a munkálatok nálunk majdhogynem befejeződtek. Myersre pedig egy másik fontos munkánál van szükség.

— Kár — mondta Smithfield —, ez az ember jól jött volna nekünk. Megszervezhette volna a biztonsági szolgálatunkat. Chauncy hadnagy azt gyanítja, hogy neki is köze van a papírgyárban történetekhez.

Hegins kezével a levegőbe csapott. — Myers nincs többé, és kész. Elmúlt dolgokkal kár foglalkoznunk.

— A Police Department FBI-ügynököket küld — számolt be Smithfield. — Ez talán elég biztonsági intézkedést jelent.

Hegins harsogva nevetett. Készerűen hangzott. Előrehajolt.

— Kedves Gordon. Egyet jegyezz meg magadnak: mióta van FBI?!

— Hm ... hát a húszas évek közepe óta ...

— Úgy van. És mióta dolgozik a maffia az Államokban?

— Nagyjából ugyanolyan régen.

— Na látod. — Hegins kiegyenesedett. — S mit tettek az FBI szuperüggyiökei az elmúlt hatvan évben a maffia ellen?

Smithfield hallgatott.

— A maffia a legbiztosabb tőkével rendelkező és legerősebb vállalkozás az Államokban — mondta Farrell. — Már ha egyáltalán vállalkozásnak nevezhetjük ...

— Ezt bízást megteheted — bólintott Hegins. — Ami az üzleti tevékenységüket illeti, ezek a szicíliaiak mindenkit zsebre vágna. Miniket azonban nem. Erre mérget vehettek.

— S ha a helyi rendőrséggel dolgoznánk együtt? — vélte Smith-

field. — Ismerjük a vezető beosztású hivatalnokokat. Egy kis pénzügyi segítséggel készek lennének a kaszinót 24 órán át megfigyelni. Hegins újra nevetett.

— Gordon, teljesen új oldaladról ismerlek meg: naiv vagy. Mit gondolsz, mit csinál ez a Continanza és Luca? Régesrég kifundálták, melyik személy megvesztegethető a rendőrségnél. Nem, nem. A rendőrség és az FBI nem segítenek nekünk.

Farrell szólalt meg újra:

— Ez úgy hangzik, mintha lenne valami javaslatod, Jack. Ki vele, ha használható az ötlet.

Hegins bólintott.

— Van egy cég Pleasantville-ben. Murdock és Callaghan két volt rendőrtiszt. Ezek magánvállalkozást alapítottak mindenféle megfigyelésre és őrzésre. Informálódtam már. Murdock és Callaghan rendelkezésére állnak a legkeményebb gorillák, akik egyáltalán léteznek. Olyan kiképzést kapnak, amely legalább olyan jó, mint az FBI-akadémia.

— És? — kérdezte Farrell.

— Azonnal rendelkezésünkre bocsátanak húsz embert. Ha kérjük, akkor ezek a fickók már holnap itt vannak. Elosztjuk őket a három kaszinóban, s a következő éjszaka már biztonságban leszünk. Utánpótlást aztán Murdock és Callaghan útján mindig kapunk.

— És a kiadások? — Gordon Smithfield bizonytalanul felhúzta szemöldökét.

Hegins öklével az asztalra csapott.

— A mindenit neki! És ha néhány százezer dollár rámegy! Mit számít! Ha a maffia beteszi ide a lábát, az milliókba fog kerülni!

Smithfield és Farrell leverten bólogattak.

Hegins rájuk nézett. — Tehát? Mi van? Beleegyeztek?

A két partner bólintott,

— Oké — mondta Hegins, és felkelt. — Murdock és Callaghan részére a távirat azonnal elmegy.

Enyhe tavaszi szellő fúj az Atlanti-óceán felől.

A férfi a parti sétány egyik kioszkja előtt állt. Egy folyóiratban lapozgatott, amit 50 centért vásárolt. A férfi azonban nem látta sem a képeket, sem a szöveget. Az újság széle felett a csónakkölcsönző felé tekintett, olyan százyardnyi távolságra. Magas és széles vállú férfi volt, arca himlőhelyes, sűrű fekete hajába ősz szálak vegyültek. Szája körül hideg mosoly látszott.

A pár karöltve a stég felé indult. Mintha ennek a faragatlan fic-

kónak nem lenne egyéb dolga, mint hogy újabb tapasztalatokat gyűjtsön a női nemről.

A férfi nagyon jól tudta, hogy halálos ellenségének ez a hanyag tartása csupán látszat. Valójában acélkemény és veszélyes. Most azonban döntésre kerül a sor. Még egyszer nem szökik meg a fickó.

Angelo Agostini éppen összehajtogatta a folyóiratot, amikor Franco és a szőke nő motorcsónakba szállt. Pár perccel később a csónak elindult a nyílt tenger felé. Habos, fehér víz csapott fel utána.

Agostini mozgásba lendült. Újságját a legközelebbi szeméttartályba dobta, s gyors léptekkel a csónakkölcsönző faházikójához ment. Agostini a lehető legjobb csónakot bérelte ki. Nyitott sportcsónak volt, külső motorral. Egy százdollárossal fizetett.

Franco kis csónakja fehér pontként eltűnt a láthatárról. Agostini indított. Mámorossá tette az a tudat, hogy az ő csónakja erősebb, s így biztos lehet győzelmében. Elhatározta, hogy nevének most újra dicsőséget szerez.

Agostinit a halál angyalának nevezték, s Kaliforniában mindenki félt tőle. Legalábbis mindazok, akiknek valamilyen formában dolguk akadt a maffiával. Még az FBI ügynökei sem merészkedtek vele szembeszállni, a rendőrségről nem is beszélve.

Agostini halálos ellenségének tekintette Solót. A két férfi már nem egyszer állt egymással szemben. S Francónak minden esetben sikerült az utolsó pillanatban eltűnnie.

Ezúttal azonban a halál angyala másként lát a dologhoz. Egyedül, Eddig talán az volt a hiba, hogy egy sereg bérgyilkost küldött Franco nyakára. Agostini azt tapasztalta, hogy végül is csak saját magára hagyatkozhat. Munkatársai túl gyakran szalasztották el a kedvező alkalmat.

Éppen ezért úgy határozott, hogy egyedül megy Atlantic Citybe. Szimata nem csalta meg. A szerencsejátékkal kapcsolatos megbeszélés óta Agostini biztos volt benne, hogy Solo feltűnik a színen. A halál angyala szintén a keleti partról jött ide. Jó kapcsolatai voltak a maffiával Bostontól Philadelphiáig.

Jól tudta, hogy ebben a második Las Vegasban milyen üzletre készülnek. Sok fáradságába került, míg valamennyi szállodát végigkutatatta, hogy megtalálja Solót. De végül is érdemes volt.

Miközben ellensége felé irányította a csónakot, elővette zakója alól az Atchisson géppisztoly alkatrészeit. Pillanatok alatt összeszerelte. Agostini keze ügyébe tette a fegyvert, és leült a padra. Elégedetten állapította meg, hogy a távolság Franco csónakja és az övé között egyre kisebb lesz.

Gwen selymes, szőke haját felborzolta a szél.

Franco mellett ült a padon, s széles vállához simult. Világosszürke prémkabátkát hordott, a tavaszi napsugár ugyanis alig-alig érződött a nyílt tengeren.

— Hol fogunk kikötni? — kiáltotta Franco fülébe, hogy túlhar-sogja a motor zaját. Franco bal kezével magához vonta a nőt. Jobb kezével a kormányt fogta.

— Hát nem szereted a sebesség mámorát? — nevetett a férfi.

— Akadnak ennél mámorítóbb dolgok is. Én a csendet szeretem. Az Atlanti-óceán végtelen csendjét.

— Romantikus vagy, igaz?

— Lehetséges. Vagy talán lassanként megint rászokom.

— Nem baj

A nő még közelebb ült hozzá. Karcsú keze végigsimította a férfi hátát, egészen a derekáig. A zakó szövetjén keresztül megérezte a fegyver kemény fogását.

— Minek cipeled örökké magaddal ezt a dolgot, Franco? — kér-dezte.

A férfi vállat vont.

— Bizonytalan időkét élünk. Van ember, akit megnyugtat a fegy-ver. Én ezekhez tartozom.

A csónak két oldalán fehér, habos víz kísért a járművet. A mo-tor megnyugtató egyhangúsággal harsogott. A gyenge hullámverésben alig volt érezhető a csónak törzsének mozgása. Franco megérezte Gwen kételkedő tekintetét.

— Érdekelne, hogy valójában ki vagy — mondta a nő.

— Ezek a nők és az ő ösztöneik — szólt Franco fejét rázva.

— Van-e ellene valamilyen gyógyír? — A férfi a lányra nézett. A nő felvonta szemöldökét, és elhallgatott. Franco hirtelen hátrafordult. Szeme sarkából észrevette, hogy követik. Egy piros-fehér csónak volt a nyomában.

Apró pont, amely egyre nagyobb lett. Ez is sportcsónak volt. At-lantic City eltűnt a távolban. S látótávolságban nem volt semmilyen vízi jármű.

— Na, az álom véget ért. Nem vagyunk egyedül — mormogta Franco. Most Gwen is megfordult.

— Ez a csónak minket követ! — kiáltotta Gwen. Kérdőn és sürge-tően nézett a férfira. — Mit jelentsen ez, Franco? Revolver van ná-lad, zavar, ha valaki a hotelszobád ajtaján kopog, most pedig üldöz-nek. Ez egészen rejtelmes.

— Talán nem is engem, hanem téged követnek, hogy elvegyenek tőlem.

Már csak kétszáz yardnyi volt a két csónak közti távolság. Franco

teljes gázt adott. A motor felbőgött. A csónak eleje még magasabbra szökött.

— Bizisten nem vagyok ijedős — ordította Gwen —, csak tudni szeretnénk, hányadán állunk. Ez csak érthető?

— Vannak ellenségeim — ordított vissza Franco. — Olyan emberek, akik boldogan repítenének golyót a fejembe. Elég ennyi magyarázat?

— Az ördögbe is, igen — ordított Gwen. — Hogy nem vagy gengszter, az már az orrod hegyén látszik.

Franco nevetett, holott tudta, hogy a helyzet egyáltalán nem lesz mulatságos. Fogalma sem volt róla, ki követi azzal a piros-fehér csónakkal. Lehet, hogy valaki a Continanza klubból.

Azok a banditák, akik a játékkaszinóbeli merényletet túléltek, talán személyleírást adtak róla barátaiknak. De az is lehet, hogy... Franco elhessegette ezt a gondolatot. A következő pillanatban hátránézett, s látta, hogy a csónak továbbra is üldözi.

A távolság már csak százyardnyi volt. A szélvédő mögött pedig Franco felismerte a férfi körvonalait, széles vállát, fekete haját. Most már mindent értett. A halál angyala követte ...

Az ördögbe is, ezzel számolnia kellett volna. Ezzel állandóan számolnia kell. Mégis sokkolta a dolog. Valószínűleg azért, mert itt most nemcsak az ő élete forog kockán. Agostini nem érdekelte, ha kívülállók is belekeverednek a leszámolásba.

Franco vállánál fogva megragadta a lányt, s fejével intett, hogy haladjon le a csónak fenekére. A nő Franco arckifejezését látva, szó nélkül engedelmeskedett. Hajlékony testével lecsúszott a padról, és a szőnyegpadlóra kuporodott.

Francónak kevés volt az üzemanyaga. Tudta, hogy nem tud Agostini elől elmenekülni. A halál angyalának motorja erősebb volt.

Egyetlen pillantással felmérte a mintegy ötven yard távolságot. Szinte maga előtt látta már halálos ellenségének gyűlölködő tekintetét. Hirtelen egy fegyver csillant meg a napfényben. Agostini egyenesen feléje száguldott. A géppisztolyt mindkét kezébe fogta, s a szélvédő fölött tartotta.

Franco azonnal reagált. Szlalom pályát írt le csónakjával. Csúnyán zizegő hangot hallatva hirtelen elzúgott valami a feje fölött. Azután lövedékeső csapódott be a csónakba.

Franco most értette meg a dolgot: Agostini hangtompítóval dolgozik, bár ebben az esetben ez fölösleges volt, hiszen senki sem volt a környéken.

A halál angyala egymás után küldte ólomlövedékeit ellensége csónakjába. Szorosan Franco nyomában maradt. Agostini még két lövést tudott leadni.

Franco lehasalt a kormány mögé és elővette Magnumját. Lövedékek tördelték apróra a szélvédőt.

A második golyózáró valahol a közelben csapott le, a csónak orrában. Francót elfogta a düh. Ez a düh fokozta élniakarását. Oldalt nézett, s látta, hogy Gwen a szőnyegpadlón kuporog. Neki csak az jelentene veszélyt, ha a csónak hátulját éri találat.

Franco gyors elhatározással elfordította a kormányt, s 180 fokban szögben ellenkező irányba kormányzott.

Agostini még harminc-, vagy negyvenyardnyi távolságban volt. Egy pillanatra zavartnak látszott, de aztán újból célzott. Franco villámgyorsan tüzelt. A súlyos fegyver mély dörrenést hallatott.

A lövedék széttörte a szélvédőt Agostini vállának közelében. A halál angyala lehajolt. Néhány másodperccel később a két csónak egy vonalba került. A pillanat töredéke alatt kellett cselekedni. Franco az utolsó öt lövedéket lőtte ki. Messzire elhallatszott a fegyver dörrenése a sima víztükör felett.

Agostini annyira elképedt, hogy későn reagált. Mire magához tért, Franco már messze járt, és most is cikcakkban haladt a vízen. De volt ott valami más, ami Agostinit arra készítette, hogy leengedje fegyverét. A csónak motorja köhögve leállt. Sebessége nullára csökkent, majd erőtlenül ringott az enyhe hullámyerésben.

Franco megfordult és fellelegzett. Újra egyenesbe kormányozta a csónakot, és nagy sebességgel száguldott Atlantic City felé. A Magnum-lövedékek tönkretették Agostini motorját. Franco szinte hallotta, hogyan káromkodik a halál angyala. Annyi biztos volt, hogy Agostini őrvöng.

Francónak nem állt érdekében, hogy megszabaduljon a halál angyalától, hiszen újabbak jönnének helyette, a kaliforniai maffia megmaradt emberei, akik Franco nyomába erednének. S ez sokkal nagyobb veszélyt jelentene.

Amíg Agostini üldözte, Franco legalább tudta, hanyadán áll. Jól ismerte Agostini gondolkodásmódját és reakcióit. Olyan ellenség volt, akivel Francónak számolnia kellett. Ezt a rizikót számításba vette. Ezért volt az, hogy bár lett volna rá lehetősége, nem ölte meg a halál angyalát, pedig önvédelemről lett volna szó. Franco megérintette Gwen vállát. A lány felemelte a fejét, ránézett.

— Vége van — mondta Franco. — Most keresünk magunknak a városban valamilyen nyugodt helyet.

Gwen elmosolyodott. Valóban bátor lány volt.

Agostininek pedig órákra lesz szüksége, hogy partot érjen. Az evező segítségével kievickélni gyalázatos munka. Francónak pedig eszé ágában sem volt, hogy a csónakkölcsönzőnek szóljon.

*

„Carnigan elektromos készülékei széppé varázsolják nappalát és fényessé teszik éjjelét.”

A citromsárga teherautó reklámszövege messzire világított az Annapolis Avenue-n. A kaszinó fényárban úszott. Két szerelő az utolsó simításokat végezte a transzparensen. A sárga szállítókocsi megállt. Két férfi szállt ki belőle. Citromsárga overallban voltak, mellükön fekete betűk díszlelegtek. Hátukon ez a felirat volt olvasható: „Carnigan elektromos berendezései”.

Az új kaszinó bejárata előtt három férfi állt fekete egyenruhában. Hatalmas, vaskos férfiak voltak, tökéletes egyenruhában. Bal oldalukon gumibotot hordtak. Fekete egyenruhájukon rézgombok csillogtak. Mellükön ez a felirat volt olvasható: „Murdock és Callaghan”. A férfiak nyolcszögletű sildes sapkát viseltek, akár a legtöbb amerikai rendőr. Derékszíjukon Smith és Wesson revolver.

A citromsárga teherkocsi két embere megtorpant.

— Nagy ég! Mi van itt? Talán félénk rendőrök titkos kongresszusa?

Az egyik egyenruhás férfi hozzájuk lépett.

— Megerősített biztonsági intézkedések.

A sárgák egy pillantást váltottak egymással.

— Igen, a másik kaszinóban valami lövöldözés volt — mormolta a sofőr elgondolkodva. — Ez itt biztos azzal van összefüggésben.

— Okos fiú vagy — dicsérte a rendőr. — Oké, mit cipeltek ott?

A vezető a teherkocsi reklámszövegére mutatott.

— Hát olyan nehéz kitalálni?

— Az, hogy elektromos készülékek, igen tág fogalom — válaszolt az egyenruhás férfi. — Mutassátok a papírokat.

A másik férfi vállat vont és mellényzsebéből borítékot vett elő.

— Lámpák, mindenféle lámpák, uram. Hogy a hölgyek és urak lásák, mennyit vesztek.

— Vagy hogy mennyit nyertek — vigyorgott a rendőr. Ellenőrizte a szállítólevelet, bólintott és visszaadta a borítékot tartalmával együtt. — Oké — szólt —, most kérem az igazolványokat.

A két Carniganos újra összenézett.

— A legjobb, ha az ember már semmin sem csodálkozik — sóhajtott a vezető. Barátja értetlen arckifejezéssel bólogatott.

A rendőr átnézte az igazolványokat, elégedetten, bólintott. Majd odatessékelte a két férfit a kaszinó bejáratához. Ott a másik két egyenruhás végigtapogatta őket.

A sárgaruhások rendben voltak. Nem volt náluk veszélyes holmi. Mielőtt azonban becipelhették a tíz dobozt az értékes lámpákkal, még egy kontrollt kellett kiállniuk. A rendőrök minden egyes dobozt ki-nyitottak, és meggyőződtek róla, hogy tényleg lámpák vannak-e ben-

ne, úgy, ahogyan az a szállítólevélen szerepel. Nem jöttek rá, hogy ezeknek a nagy lámpáknak a belsejében van elég üres tér, amit ki lehet használni.

A két teherautós férfinak sem volt fogalma arról, hogy magát a halált szállítják a majdhogynem kész kaszinóba.

A rulett-teremben további három fekete egyenruhás férfi tartózkodott. Ezek a szerelők munkáját ellenőrizték, s a sárgaruhásokat is szemmel tartották, amint az egyik dobozt a másik után a terem egy sarkába cipelték.

A Carnigan's villamos berendezések két alkalmazottja elment, erre a napra elegendő beszédtemával rendelkezve.

A kaszinóban még folyt a munka. Lambériáztak, szőnyegetek fektettek, szerelvényeket építettek be.

Senki sem hallhatta meg az elemmel működtetett, hangtalan óraműveket. Senki sem figyelt fel a hatalmas, CEE feliratú dobozokra. A lámpákat azzal a céllal szállították ide, hogy este vagy éjszaka felszereljék őket.

A robbanás délelőtt tizenegy órakor következett be. Az időzített bombák gyilkos szilánkok záporát szórták szét.

Két rendőr és öt szerelő a helyszínen meghalt. A harmadik rendőr és valamennyi többi szerelő súlyosan megsebesült.

A rulett-terem majdnem kész berendezését a robbanás tönkretette. Hogy a mennyezet nem szakadt le, azt erős építésének köszönhette.

Ennek ellenére legalább két hétre volt szükség, hogy a robbanóanyag okozta károkat helyrehozzák és újra kezdjék a munkálatokat.

Az A. C. Casino Company Inc. kénytelen volt zsebre vágni a második vereséget is. S a biztonsági intézkedések eredménytelennek bizonyultak.

*

Még világos volt, amikor Franco a Pacific Avenue-n elfoglalta megfigyelőhelyét. A Willow Grove nevű hotellel szemközti utcán több kávézó és ajándékbolt kötötte le a járókelők figyelmét. Franco félórás időközökben változtatta megfigyelőállását. Egyetlen pillanatra sem tévesztette szem elől a szálloda bejáratát.

Sötétség borult Atlantic Cityre. Felvillantak az utcai ívlámpák és a fényreklámok. Megélénkült a forgalom. A szép nagy kocsik a Pacific Avenue-n fényszóróikkal és féklámpáikkal fehér és vörös vonalakat húztak a nyirkos éjszakába.

Az óceán felől tengervíz illata áradt a városra. Tíz óra tájt Franco megváltoztatta taktikáját, és beült a Javelinbe. A kocsí a járdaszegély mellett parkolt, szemben a hotel bejáratával. Háromnegyed óra múltán Franco türelme meghozta gyümölcsét.

Pete Barzini jelent meg a szálló kijáratánál. Sötét öltönyt és könnyű, fehér garbót viselt.

Az egyenruhás boy a hotel elé kormányozta a Lincoln Continentalt, kiszállt, és meghajolt, amikor Barzini borravalót nyomott a kezébe.

Franco az indítóhoz nyúlt, miután Barzini a Lincoln kormányához ült. A súlyos kocsi nehézkesen elindult, majd besorolt az Avenue folyamatos forgalmába.

Franco csak tíz másodperc elteltével indította el a kocsit. Nem jelentett különösebb nehézséget, hogy szemmel tartsa Barzini járművét, s ugyanakkor elegendő távolságot is tartson. Barzini áthajtott a Convention Hallon, aztán balra kanyarodott az Arkansas utcába. Körülbelül fél óra múlva kiértek a város északi részébe. Barzini itt bekanyarodott egy mellékutca.

Franco lassú tempóban továbbhajtott, és látta, amint százyardnyira a kocsi féklámpái felvillantak.

Franco leállította a Javelint, bezárta, majd minden sietség nélkül, most már gyalogosan, befordult a sötét utcába. Ez a környék nem tartozott a város jobb negyedeihez. A régi házak homlokzata szürke volt, és itt-ott omladozott. Rozsdás tüzlétrák meredtek felfelé. Az út mindkét oldalán öreg, elhasznált kocsik parkoltak. Az ütött-kopott karosszériák és ferdén lógó lökhárítók között az elegáns Lincoln Continental úgy nézett ki, mint egy Wall Street-i pénzember egy nebraszkai farm szemétdombján.

Franco a házak árnyékába húzódva osont közelebb. Meglátta a Lincoln, amint egy négyemeletes épület előtt parkol. Olcsó, névtelen szálloda volt, csak a hotel szó fénylett a bejárat fölött. Barzini bizonyára itt szállásolta el gorilláit.

A philadelphiai maffia hadnagya kiszállt luxuskocsijából.

Franco a szemközti járdán haladt, és kikerülte az ívlámpák fényköreit. A házak ablakai mögött a tévéképernyők kékes fénye villogott.

Franco percekig állt egy sötét kapu alatt, a hotellel pont szemben. A Lincoln az utcai lámpák fénykörének határán kívül állt. A hotelből kiszűrődő gyenge fény pedig nem világította be a járdaszegélyt. Franco átvágott az úttesten, és megállapította, hogy a vezetőülés melletti ablak résnyire nyitva áll. Két kezével benyúlt a résen, s teljes erővel addig nyomta lefelé az ablakot, míg az ajtózárat kinyithatta. Villámgyorsan a vezetőülésre lendült, és az ajtót óvatosan becsukta. Egy másodpercre felgyulladt a belső világítás. Franco egy gombnyomással gyorsan visszaállította eredeti helyzetébe az ablaküveget. Aztán belülről bezárta az ajtót, és átlendült a hátsó ülésre, leguggolt a kocsi padlójára és elővette revolverét.

Ősrégi trükköt alkalmazott. Ezek a régi módszerek sokszor hihetetlen eredményt hoznak. Félórai várakozás után lépéseket hallott. A léptek közvetlenül a kocsi mellett megálltak, és az ajtó fémesen zörrent. Kigyúlt a belső világítás. Amikor Barzini egész testsúlyával az ülésre vetette magát, a kocsi rugói felnyögtek, Az ajtó becsukódott. Újra sötét lett a kocsiban.

Barzini indított. A Lincoln motorját alig lehetett hallani.

Franco hangtalanul felemelkedett és a maffiahadnagy jobb füléhez tartotta a 357-es csövét.

Barzini teste megmerevedett.

— Csak semmi pánik — mondta Franco halkan.—. Most ne arra gondolj, hogy ez a lövedék a fél koponyádát széttéphetné. Tudom, rosszul lesz az ember, ha ilyesmire gondol. Te inkább arra gondolj, hogy még van jövőd, Barzini... ha azt teszed, amit mondok neked.

A hadnagy végre meg tudott szólalni.

— Oké — mondta rekedten.

- Akkor nyomás — parancsolta Franco. — Csak a vezetéssel tördj. Hogy hová megyünk, azt majd én megmondom.

*

Az A. C. Casino Company Inc. konferenciatermének zsalugátereit leengedték.

—Köszönjük, uraim — szólt Luciano Continanza. Hangján érződött a gúny. — Természetesen tudjuk, milyen körülményes ezen kései időpontban összehívni egy tanácskozást.

Antony Luca mellette ült és mosolygott, miközben kinyitott egy fekete diplomata táskát, kivett egy dossziét, és az asztalra fektette. A táskát pedáns mozdulattal újra bezárta, és maga mellé, a padlóra állította.

— Ajánlatainkat papírra vetettük — magyarázta a philadelphiai maffia tanácsosa. — Minden részlet benne foglaltatik arra vonatkozóan, hogyan részesedünk az önök vállalatából. Természetesen még csak fogalmazványról van szó. Hajlandók vagyunk új javaslatokról tárgyalni, persze a megfelelő keretek között.

Átnyújtotta a dossziét az asztalon.

Farrell, Smithfield és Hegins nem nyúlt hozzá.

— Először is leszögezem, hogy nem akartam tárgyalni magukkal. Csak fejet hajtottam a többség, vagyis két társam akarata előtt. Legszívesebben minden csontjukat egyenként törném össze.

Anthony még mindig mosolygott.

— Magának száz évvel korábban kellett volna születnie, Mr. Hegins

— mondta Luciano Continanza hanyagul. — A vadnyugaton lenne a helye. Manapság azonban már civilizált világban élünk.

— Hát ez mindennek a teteje — dühöngött Hegins. — Időzített bombák, halottak és sebesültek. Szép kis civilizált világ, mondhatom,

Farrell Hegins karjára tette a kezét.

— Kérlek, Jack ... így nem jutunk előbbre.

— Hát igen - bólintott Luca sajnálkozó sóhajjal. — Hallottunk erről a szörnyű incidensről. A maguk fiatal vállalata oly ígéretesen indult. Most pedig, úgy látszik, mintha pechszeria sújtaná, s ez nem akar véget érni.

Hegins öklével az asztalra csapott. Izgatottan felugrott.

— Kétszínű banda! — ordította. — Egyáltalán tisztában vannak-e azzal, hogy FBI-ügynökök vannak a városban? Hogy itt helyben letartóztatathatnák magukat; ha ... — Hegins levegő után kapkodott, nem talált megfelelő szavakat.

— Felhagyhatna már ezekkel a teljesen alaptalan fenyegetésekkel — szólt Continanza ridegen. — Mr. Luca és én üzletemberek vagyunk. Azt akarjuk, hogy jogilag és gazdaságilag is korrekt viszonyt alakítsunk ki Önökkel. S az, hogy minket gyanúsít bizonyos akciók elkövetésével, nevetséges vádaskodás, rágalmazás. Mi azonban ezt érthető bosszúságának számlájára írjuk, s készen vagyunk figyelmen kívül hagyni.

Hegins mélyet lélegzett, és kétségbeesetten rázta a fejét.

— Már nem tudom, milyen világban élek — motyogta. — Talán nem vagyok elég okos, hogy mindezt megértsem.

Gordon Smithfield megköszöri a torkát. Határozott tekintettel nézett Continanzára és Lucára. — Tisztában vagyunk helyzetünk nehézségeivel — magyarázta. — Nincs értelme az erőszakra erőszakkal válaszolni. Mr. Farrell és én egyetértünk ezzel. Ilyen feltételek mellett nem lehet ésszerű üzletet kötni. Főleg nem olyan üzletet, amit tervezünk. A vállalkozás komolysága a legfontosabb. Sohasem érjük el a látogatók kívánt számát, ha kaszinónk vendégei nem érezhetik biztonságban magukat.

— Ön helyesen látja a helyzetet. Ennek nagyon örülök.

— Ezt magunkról nem állíthatjuk — mondta Farrell, s igyekezett úrrá lenni dühén. — De arra a meggyőződésre jutottunk, hogy mégiscsak többet ér egy tárgyalás, mint egy lövöldözés vagy egy bomberénylet.

- Nagyon ésszerű álláspont — mosolygott Luca. — Látják, uraim, fel kellett ismerjék; hogy eddigi próbálkozásaik csődöt mondtak. De bárki támadná is meg az önök kaszinóját, a mi vállalkozásunk garantáltan elbánik vele, tökéletes védelmet nyújt. Erre már Mr. Heginssal történt első megbeszélésünk utaltunk.

— Zárjuk le egyelőre a dolgot — mondta Smithfield. Kezével a dossziéra mutatott. — Majd gondolkodunk az Önök javaslatain. Az egyetlen, amit most kérni szeretnénk Önöktől, két nap gondolkodási idő. — Heginsre nézett, aki lehajtott fejjel ült, s környezetéről alig vett tudomást.

Continanza és Luca megértően bólintottak. Felkéltek. Luca magához vette diplomatatáskáját.

— Természetesen egyetértünk ezzel — mondta a kápó. — Két nap múlva újra találkozunk, uraim. Majd idejében jelentkezünk telefonon, hogy megbeszéljük az időpontot.

Franco az Atlantic City Express Wayre irányította a férfit. A parkolót bokrok vették körül. Teljes sötétség burkolt be mindent. Csak néha-néha villant fel egy jármű fényszórója.

A 357-es revolver Barzini tarkójába nyomódott.

- A slusszkulcsot húzd ki és ejtsd le — parancsolta Franco.

Barzini engedelmeskedett. A kulcs halk koppanással a kocsipadlójára esett.

— S most pedig ugyanoda leteszed a fegyvered is — folytatta Franco —, szép lassan és óvatosan csináld, nehogy ideges legyen a mutatóujjam.

Barzini ezt a parancsot is engedelmesen végrehajtotta. Automatája tompa puffanással esett a kulcs mellé.

— Jól van — bólintott Franco. — Most levegőzni fogunk egy keveset, mégpedig a következőképpen: kinyitod az ajtót, balra fordulsz, kifelé lendíted a lábad, amíg talpad alatt nem érzed az aszfaltot. Ha ennyire jutottál, megvárod a következő parancsot. Tehát kezd el.

Franco kissé visszahúzta a revolvért, de ugyanúgy továbbra is a férfira célzott. Barzini pontosan végrehajtotta a parancsot.

Franco kinyitotta maga mellett az ajtót, egy ugrással a szabadban termett.

Barzininek semmi esélye sem volt, hogy automatáját előkapja. Ha csak megmozdul is, szembetalálja magát a Magnummal. A fegyver halványan csillogott a belső világítás fényénél. A kocsipadlóján és hátsó lámpáján ki volt kapcsolva.

Franco ridegen mosolygott. Barzini arca hófehér volt a dühtől.

— Kelj fel, csukd be az ajtót, és menj előre a kocsik elé!

Barzini engedelmeskedett — ezúttal sietősen, szinte udvariasan. Talán valamilyen esélyt érzett?

Franco kétlépésnyire állt tőle. A belső világítás kialudt, de Franco szeme hamar megszokta a sötétet.

Barzini háttal a Lincoln hűtőjére támaszkodott. Kezét kétoldalt a motor hűtőjére helyezte.

— Jól van — mondta Franco és eltette a revolvért.

A hadnagy szemében meglepetés és felvillanó öröm tükröződött.

— Beszéljünk okosan — ajánlotta Franco —, úgy gondolom, hogy... — Tovább nem jutott.

Barzini jobb keze a zakója alá nyúlt. A másodperc töredéke múlva előkerült. Franco ugyanabban a pillanatban ütött. A fickó fegyvere leesett.

Barzini üvöltött a fájdalomtól, összegörnyedt, és jobb csuklóját a balra támasztotta. Franco két hatalmas pofont adott neki. A maffiózó feje az ütés erejétől ide-oda imbolygott. Franco aztán gallérjánál fogva felrántotta. Barzini kiáltása most fájdalmas nyögéssé vált. Levegő után kapkodott, de nem készült ellentámadásra. Jobb karja szinte béna volt. Nagyon is jól tudta, hogy semmi esélye sincs.

— Kissé több gyakorlatra lenne szükségem — mondta Franco megvetően. — Hadnagy létedre nagyon kijöttél a gyakorlatból.

— Mi az ördögöt akarsz tőlem? Ki vagy te? Talán afféle átkozott titkos ügynök?

— Fogadjuk ezt el tárgyalási alapnak — válaszolta Franco. Semmi kedve sem volt valódi kilétét felfedni. — És még valami, amivel tisztában kell lenned. Átadlak az első ügynöknek, aki elvisz valahová a sivatagba, ott az FBI egy különleges embere fog rád vigyázni, aki úgy megdolgoz, hogy olyan leszel, mint a vaj.

Franco blöffölt. Barzininek azonban rossz véleménye volt az FBI-ről.

— Te disznó! Azt hiszed, nem ismerem a ti piszkos módszereiteket? Ha nem tetszik, amit mondok, szétverték és kilökték az utcára ...

— A mindenit! — mondta Franco megjátszott elismeréssel. — Te aztán alaposan ismersz minket, Pete. S annyira előrelátó vagy, hogy ezt nem is feltételeztem volna rólad. Persze nem jó dolog, ha híre megy, hogy egy hadnagy megszegte a hallgatás törvényét. A te kápodnak nem is lenne más választása, mint nyakadra küldeni a kivégzőket.

Barzini erőlködve nyelt.

— És most mi legyen? — kérdezte el-elfúló hangon.

— Információra van szükségem — mondta Franco. — Tudni akarom, hogy mi játszódik le Atlantic Cityben. Főleg azt szeretném tudni, hogy Luciano és tanácsosa mire készül...

Barzini — minden látható ok nélkül — felhúzta a térdét.

Franco azonnal reagált, s ezzel megakadályozta, hogy legérzéke-

nyebb pontján érje a rúgás. Így a fickó térde Franco gyomortájékát érte.

Franco cselekedett, még mielőtt egész testét elborította volna az iszonyatos fájdalom. Irgalom nélkül ütött.

Barzini már nem tudott védekezni, összeesett, mint egy zsák.

Franco egy utolsó karateütéssel a parkoló pázsitjára repítette a fickót.

A hadnagy csak átmenetileg veszítette el eszméletét. Gyorsan magához tért. Ekkor Franco gallérjánál fogva megrázta. Barzini torkából rekedt nyögés tört elő. Köhécselt, S ott maradt a fűben, nem próbálkozott többé semmivel.

Franco cigarettát tölt a fickó ajka közé, és meggyújtotta.

A bandita mohón szívta be a füstöt.

Tisztában volt azzal, hogy ha a kívánt információkat elmondja, Franco átadja a hatóságoknak, azok elviszik őt valami biztos helyre. Barzini fontos tanú lehetett a philadelphiai maffia ellen. De olyan bánásmód, amiről Franco beszélt, semmiképp sem fenyegette. A blöfföt az alvilágban és a maffia köreibben terjengő hírek tették hatásossá.

Franco lazított fogásán, és Barzini mellé guggolt.

— Na, jobb belátásra jutottál, Pete? Beszélgethetünk végre?

Barzini egyetértően krákogott.

— Mi az ördögöt tegyek? Még mindig jobb, ha az FBI foglya vagyok, mint ha saját partnereim elvágják a torkomat.

— Tudtam, hogy okos fiú vagy — vigyorgott Franco. — Mennyire jutott Luciano és tanácsosa Atlantic Cityben? Mit értek el eddig?

— Ez a konzorcium már eléggé megpuhult — válaszolt Barzini nyomottan. — Az egyetlen, aki még nehézségeket támasztott, Hegins volt. Farrell és Smithfield azonban már rendben vannak. Már csak a pont hiányzik az i-ről és a dolog indulhat.

Franco meglepődött. Nem számított rá, hogy a maffiózók ilyen gyors sikert érnek el.

— A bombamerénylet adta meg az utolsó lökést? — kérdezte.

— Nem. Az még hátravan.

— Hogy csempésztétek be a bombákat?

Barzini elkínzott mosolyt erőltetett az arcára.

— Megvesztegettünk a gyárban egy fickót, aki a készáru szállításával foglalkozik a raktárban. Két emberünk pedig a szállítást megelőző éjjel preparálta a lámpákat. Egyszerű dolog volt az egész.

— Képelem — bólogatott Franco. — És mit terveztek még?

- Heginst meg kell győzni. Annyira, hogy mukkanni se merjen.

— Miféle recept szerint?

— Van egy lánya. Húszéves, Carolnak hívják a kicsikét. Vörös-

szőke és rendkívül csinos. Embereim már pár napja figyelik. Holnap esteire tervezzük a dolgot. Carolt meghívták egy partyra.

– Hová?

— A családot Harrisnak hívják. A Filbert Avenue-n laknak, előkelő villában. Ennek a Harrisnak a fia rendezi a partyt. Biztos szemet vetett a kicsikére.

— S a te embereid el akarják rabolni?

— Pontosan.

— Mikor?

– Még a party előtt. Carol mindig egyedül megy mindenhová. Saját kis bogárhátú Volkswagenje van. Nagyon önfejű lehet a kicsike. Mindezenre mióta szemmél tartjuk, sosem volt kísérője.

— Ez egyelőre elég nekem, Pete. Azt ajánlom, hogy most induljunk. Átadlak az FBI-nak.

— Ez életem legjobb ajánlata — nyögött Barzini leverten.

— De segít, hogy életben maradj — szólt Franco. Valahol a közelben feldübörgött egy motor. Franco felsegítette foglyát. Valaki megint figyelmen kívül hagyta a sebességkorlátozást.

De nincs ebben semmi rendkívüli. Semmi olyan, aminek fontosságot kellene tulajdonítani.

*

Franco Solo azonban ezúttal pokoli tévedés áldozata lett. Három vagy négy másodperc múlva már tudta ezt, amikor azon volt, hogy Barzini-t beültesse a kocsiba. Váratlanul fényszórók világították meg a parkolót. A sárgásfehéren villogó szemek óriási sebességgel közeledtek, vad böges közepette.

Villámgyorsan történt minden, túl gyorsan,

— Fedezékbe! — ordította Franco.

Kerécsikorgás hallatszott, majd a száguldó jármű közvetlenül a Lincoln előtt megállt. Franco még látta, hogy egy nyitott Ford Mustang Cabrio az. A következő pillanatban felüvöltött egy fegyver. A tompa dübörgés túlharsogta a motort. Olyan volt a hang, mint egy elektromos írógépé. Hangtompítás géppisztollyal lőttek rájuk.

Franco a Lincoln jobb oldali elülső sárhányója mögé vetette magát, amikor felvillant az első lövés.

Pete Barzini nem volt képes kellő gyorsasággal reagálni. Olyan zavart volt még, hogy azt se fogta fel, mi történik. Egy sorozat eltalálta. A philadelphiai hadnagy hangtalanul meghalt.

Franco 357-esével éppen akkor célzott, mikor Barzini összeesett. Egy pillanatra elnémultak a lövések. A következő másodpercben az automata újra megszólalt. A golyók a karosszériába fúródtak és valahol a motorban megakadtak.

Franco a könyökére támaszkodott, s két kezébe vette a revolvért. Ugyanakkor a Mustang Cabrio két-három yardnyira előregurult, Franco megismerte a kormánynál ülő férfit.

Tűzelt, mielőtt még a férfi megszólaltathatta volna fegyverét. A Magnum csak úgy harsogott. A kocsí vezetője felkiáltott. A gépfegyver még pillanatra megszólalt, majd teljesen elnémult. A Ford Mustangban ülő férfi fájdalmas kiáltása is elhalt. Már csak az üresjáratban dohogó motor hangja hallatszott.

Franco percekig várt, mozdulatlanul. Az volt az érzése, ellenfele is figyeli őt, s hogy a tűzijáték bármelyik pillanatban újra kezdődhet. De továbbra is csend volt.

Csak a Mustang motorja zúgott halkan.

Franco óvatosan kinézett a Lincoln sárhányója fölött

A férfi összeroskadva ült a kormánynál. De Franco még most is elővigyázatos maradt.

Kezében szorongatva a Magnumot átrohant a Cabrióhoz, és annak jobb oldali elülső sárhányója mögött keresett fedezéket.

A férfi a kormánynál még mindig nem mozdult. Franco lassan felállt, látta, hogy az Atchisson géppisztoly az ülésen fekszik. Feleslegesen aggódott.

Baljával megragadta a géppisztolyt és a bokrok közé hajította. Aztán kinyitotta a vezető melletti ülés ajtaját, leült, eltette fegyverét és óvatosan vállon ragadta Agostinét.

A halál angyala halkan sóhajtott. Arca krétafehér volt, feje erőteljesen jobb vállára hullt.

Franco megállapította, hogy a Magnum lövedéke halálos ellenségének a mellkasába hatolt be jobbról és ferdén. A seb erősen vérzett. Agostini zakója teljesen átázott.

Franco előrehajolt. — Hall engem, Angelo?

A halál angyala csupán nyögést hallatott, de mintha igenlő lett volna. — Fél órán belül túl lesz rajta — mondta Franco. — Küldök magáért egy mentőkocsit, s aztán néhány hétig csinos ápolónők fogják gondját viselni a kórházban.

Agostini kissé felemelte fejét. Szeme gyűlölettel izzott.

— Gazember — súgta halkan.

Franco vigyorgott.

— Lassan megszokom a maga különös bókjait, Angelo. Franco újra kiszállt, megkerülte a Cabriót, a halál angyalát óvatosan átvitte a Lincolnba. Ott a hátsó ülés kényelmes párnáira fektette a súlyosan sebesült férfit.

Franco most megnézte Barzinit is. De sejtelte beigazolódott. Continanza hadnagya számára minden segítség elkésett: Barzini összegörnyedve feküdt a kocsí mellett. Felsőtestét több golyó érte.

Franco belenyugodott a helyzetbe. Barzini bűnöző volt, ez igaz, de Agostini és Franco összecsapásába véletlenül keveredett bele. Tény, hogy most már nem léphetett föl mint értékes tanú a philadelphiai maffiával szemben.

De Franco Solo majd talál egyéb módot és eszközt, hogy a Continanza családra döntő csapást mérjen.

Beült a Ford Mustangba és elindult. Könnyen belevegült a gyenge forgalomba. A legközelebbi segélykérő telefonnál megállt és megnyomta a gombot. Jelentkezett a baleseti szolgálatról egy fáradt férfihang. Franco izgalmat színlelve kezdett beszélni.

— Uram! Itt valami szörnyű dolog történt. Két halott is van! De lehet, hogy az egyik még él. Van itt egy Lincoln Continental.

A vonal másik végén a hang most már élénknek hangzott.

— Hol van az az ember? És maga honnan telefonál?

— Én itt vagyok az A. C. gyorsforgalmi úton, kábé tíz mérföldnyire Atlantíc Citytől, Philadelphia irányában. A Lincoln egy parkolóban áll. Én megálltam és... na, szóval akkor rögtön továbbmentem. Ez itt a parkoló utáni első segélykérő oszlop ...

— Oké. Maradjon ott. A rendőrségnek szüksége lesz magára tanúként. Küldöm a mentőket.

— Jó, jó — mondta Franco tettetett zavarral. Majd letette a kagylót, beült a Mustangba és továbbhajtott.

A gyorsforgalmi út első leajtójánál átment egy aluljárón és a másik oldalon elérte a műutat.

Villogó, szirénázó autók száguldottak vele szemben, még mielőtt Atlantic Citybe ért volna.

Franco mosolygott. Az erős szél felborzolta sötét haját.

A Brigantin Boulewardnál otthagya a Ford Mustangot egy parkolóban és beszállt bérelt Javelin kocsijába.

Visszament a hotelbe. Szüksége volt néhány órányi alvásra. S még egy kis időre, hogy új taktikát találjon ki.

Biztos volt benne, hogy Continanza és Luca az emberrablást Barzini nélkül is végre tudja hajtani.

A Willow Grove hotel elegánsan berendezett bárjában halk zene szólt. A csillogó pult előtti bárszéken kevés vendég ült. Az asztaloknál is kevesen beszélgettek. Luciano Continanza és Anthony Luca az egyik sarokasztalnál húzódtak meg a félhomályban.

A kápó cigarettára gyújtott, s kedvetlenül forgatta kezében whiskys poharát.

— Az ördög tudja, ki köpött a levesünkbe — mormogta dühösen.

- Már huszonnégy órája, hogy Barzini nem jelentkezik, pedig mindig megbízható volt.

Luca felhúzta vállát, majd megint leengedte.

— Biztos vagyok benne, hogy közbejött valami. De nézzük tárgyilagosan a dolgokat. Semmi sem utal arra, hogy ez súlyos következményekkel járna ránk nézve. Az embereinket a szálláshelyükön eddig senki sem háborgatta. Még ha el is kapták Pete-et az FBI ügynökei, nekünk akkor sincs mitől félnünk. Pete mindig alkalmazkodott törvényeinkhez. A némasági fogadalom rá nézve éppen úgy kötelező, mint akármelyikünk számára.

Continanza kétkedő pillantással méregette a tanácsost.

— A fenébe is! Valahogy rosszul érzem magam ettől az egész dolgotól. Emlékezz csak vissza első itteni akciónkra, a halottra a papírgyárban. Ez az ismeretlen ember, aki mindezt okozta, eltűnt a föld színéről. Nem értem...

Luca leintette. — Ez csak véletlen. Nálunk az Államokban sok ember ért a fegyverekhez. A bűnözők számát tekintve, ezt nem is lehet csodálni. Ezért adódhatnak ilyen közjátékok. Előfordul, hogy aki jámbornak hat, egyszerre csak fegyverrel a kezében védekezik.

Continanza ivott egy korty whiskyt. — Normális körülmények között nem is nagyon zavarna, Anthony. De te is tudod, hogy az Atlantic City-ügy mit jelent nekünk, S a konzorcium még csak a kezdet...

— Egyben a legfontosabb is — figyelmeztette a tanácsos.

— Na, igen. Ha rosszul indulnak a dolgok, akkor később is minden balul üt ki. Nem tudom, mit mondjak Don Tesiónak.

— Egyelőre semmit. Ígyál még egy whiskyt és felejtsd el a rémképeket. Nem is tudtam, hogy ilyen is tudsz lenni.

Continanza összeszorította ajkát. — Az ördögbe is. A családunkra gondolok — és persze magamra is. Ha itt most nem úgy sikerülnek a dolgok, ahogyan akartuk.... — Nem fejezte be a mondatot.

Anthony Luca mosolygott. — Nem kellene a jövődet annyira féltened, amíg nincs rá kellő okod.

Luciano egyből kiitta whiskyjét. Aztán az asztalra tette a poharat, — Jól megy minden, Anthony. Tovább csináljuk, ahogy elterveztük.

Luca hátradőlt. — Így már jobban tetszel nekem, Luciano. Mindig is rámenős voltál azzal a te hideg észjárásoddal. Kár lenne, ha ezt a jó tulajdonságodat most feladnád.

A kápó, bölintott. — Nincs szükségünk Barzinire, hogy az akciót véghez vigyük. Embereink pontosan tudják a dolgukat. Már csak a startjelzésre várnak.

— Hát akkor miért nem kezded el? Vagy még mindig halogatsz a dolgot?

Continanza megrázta a fejét. Elszántan felkelt. — Rendelj nekem még egy italt. Telefonálni megyek.

Anthony Luca nyugodt, mosollyal gondolt Don Tesióra. Nem kételkedett abban, hogy megbízását Atlantic Cityben pontosan el fogja végezni. Váratlan eseményekre mindig számítani kellett. Ezt Luca már tapasztalatból tudta. S eddig nem történt semmi jóvátehetetlen.

Legalábbis nem a Continanza családra nézve. Hiszen hatalmuk végtelen.

*

A nappali ablakaiból ragyogó kilátás nyílt az Absecon Channelre, a hosszan elnyúló tengeröbölre. A kandalló otthonos meleget árasztott a szobában.

Jack Hegins és felesége némán ült az alacsony asztal mellett. A vaskos férfi még nem itta meg Sherryjét. Gondolataiba mélyedve bámult ki az ablakon.

A nappali ajtaja kinyílt. Mintha hirtelen élet járta volna át a szobát megtörve a csendet...

Carol Hegins könnyedén, vidáman lépett be a szobába. Mozgása élénk volt. Vörössesszőke haja minden lépésnél szerterebbent. Szép arcú lány volt. Agyonmosott farmert viselt, hozzá fehér blúzt és vörös sálát. Csinos kis lábain könnyű vászoncipő volt. Apjához szaladt, megölelte és melléje térdelt.

Miriam Hegins boldog anyai mosollyal nézte őket.

Jack Hegins oldalról nézte Carolt.

— Azelőtt, amikor még kicsi voltál, mindig azt gondoltam, hogy az én lányom elegáns lady lesz majd, ha felnőtt — mondta, de hangjában nem volt szemrehányás. — Ehelyett olyan ruhákba öltözől, mintha valami koldusról húztad volna le őket.

Carol nevetett. Hangja olyan volt, mint a harangszó.

— Jack — kiáltotta Miriam Hegins —, ne vedd már elő mindig a régi lemezt. Mikor fogod fel végre, hogy más időket élünk, mint húsz évvel ezelőtt?

Hegins halvány mosolyt erőltetett magára.

Carol futó csókkal illette apja arcát.

— Tudom, hogy te megértő apa vagy. Nekem ez a legfontosabb.

— Mulass jól, kislányom, és vigyázz magadra! — Megsimogatta leánya haját.

— Ezt hogy érted?

— Hát ezek a fiúk manapság... Ezeknél sosem lehet tudni...

— Ne kezd már megint előlről, Jack! — mondta Miriam. — Carol már felnőtt, tudja, mire kell vigyáznia.

A lány felegyenesedett.

— Szép estét kívánok nektek. Bár a hangulatotok nem valami biztató ...

— Üzleti problémák — mormolta Jack Hegins. — Ne törődj velük, kicsim. Nem rád tartoznak.

— Ma este nem fogok erre gondolni. Ted Harris úgyis nagyon zokon veszi, ha valaki rossz kedvével elrontja a party hangulatát.

Carol még egyszer intett szüleinek, és kiviharzott a házból. A ház előtt beszállt kávébarna Volkswagenjébe. Úgyesen megfordult, és elég nagy sebességgel a kijárat felé kormányozta a kocsit.

Carolnak jó fél órára volt szüksége ahhoz, hogy a fényárban úszó városközpontból kijusson.

Elérte az Annapolis Avenue-t, lassított, irányt jelzett, és jobbra kanyarodott.

A Filbert Avenue-t sárgászöld nátriumgőz lámpák világították meg. Az épületeket hatalmas, parkszerű kertek vették körül. Atlantic City egyik legelőkelőbb lakónegyedében volt most.

Jobb leshelyt kívánni sem lehetett volna. A Filbert Avenue mintegy ötszáz yard hosszú zsákutca volt, nyugati részén hatalmas szabad térség, déli részét piniaerdő övezte. Csak az utca északi oldalán álltak házak.

Franco Solo még nappali fénynél foglalta el őrhelyét. Az emberablás időpontját nem lehetett kiszámítani, mivel bizonytalan volt, mikor érkezik Carol Hegins. Csak az akció helye volt bizonyos. Ezt viszont Franco állandóan szemmel tartotta. Most lazított.

Egy órája már teljes sötétség uralkodott a tájon. Franco egy fatörzshöz támaszkodott a térség nyugati oldalán. Könnyű fekete öltönyt viselt, és fekete, magas nyakú pulóvert. Még az árnyékát sem lehetett látni.

A téren jó néhány kocsit parkolt már szép rendben. Limuzinok, sportkocsi, Volkswagenek, a fiatalság kedvencei. Franco bérelt Javelinje is ott állt közöttük.

Észak felől, a villából dzsesszmuzika hallatszott. A háromemeletes ház valamennyi ablaka ki volt világítva. Egy-egy beszédfoszlány áttört a zenés hangkulisszában. A fiatal Harris partyja már elkezdődött. Lehet, hogy szüleit erre az estére elküldte otthonról. Franco átnézett kocsija felett. A nátriumgőz lámpák sárgászöld fényénél az úttest antarcitszerű szalagként húzódott. A háttérben az Annapolis Avenue fényeit lehetett felismerni.

Franco tartása hirtelen feszültté vált. Egy fényszórópár fordult be

a Filbert Avenue-ra. A fényfolt az aszfalton táncolt, majd megállt, s aztán gyorsan a tér felé indult.

A lámpák fényénél Franco: felismert egy kávébarna bogárhátú Volkswagent. A szélvédő mögött egy lány vörössesszőke haja csillogott.

Franco nyugodt maradt. Mindenre felkészült. Kocsiját nem zárta be, és benne volt a slusszkulcs is.

A barna bogárhátú vagy száz yardot gurult. Jól lehetett hallani a motor hangját.

A harmadik nátriumgőz lámpánál következett be, amire Franco várt. Hirtelen felbőgött egy erős motor.

Hosszúra nyúlt árnyék ugrott ki a pineaerdőből az avenue déli részén. Keresztbe állt az úton. Sötétkék Dodge Challenger volt, a legújabb modell.

A kerekek csikorogva tapadtak az aszfaltra.

A Dodge Challenger motorja elhallgatott. Ugyanabban a pillanatban kinyílt a koci ajtaja. Carol Hegins éppen ekkor állította meg bogárhátúját az idegen koci közvetlen közelében.

Franco Solo elhagyta leshelyét, és görnyedten kocsija felé osont, anélkül, hogy szem elől tévesztette volna az eseményeket.

Nem itt akart közbelépni. Ismeretlen emberek belekeveredhetnek. Az ilyesmitől pedig a banditák idegesek lehetnek, s ilyen állapotban hajlamosak arra, hogy valami végzeteset kövessenek el. A kocsiból két férfi árnyéka ugrott ki. A kormánynál is ült valaki. A motor üresjáratban maradt. A Volkswagent már nem lehetett hallani. Carol nyilván a hirtelen fékezés következtében lefullasztotta a motort. A lánynak a legkisebb esélye sem volt a menekülésre.

A két gengszter mellette termelt, éppen akkor, mikor sikerült rémületén úrrá lennie és a koci ajtaját kinyitotta. Kiszállni azonban már nem tudott. A két férfi brutálisan megragadta. Kiáltása elhalt a levegőben, majd egy tompa zuhanás hallatszott.

Franco látta, hogy az egyik fickó addig ütötte a lányt, amíg az eszméletét veszítette. Franco az ilyen fickókat gyűlölte a legjobban. Forrni kezdett benne a düh. Na, majd találkozunk még — mondta magában.

Hangtalanul kinyitotta a Javelin ajtaját. A belső világítást előrelátóan kikapcsolta.

A két gengszter az eszméletlen lányt a Dodge-hez vonszolta, és a hátsó ülésre dobta. Az ajtók tompán becsukódtak. A Dodge Challenger kissé hátrált, megfordult, és felbőgő motorral elszáguldott Annapolis irányába. Franco a kormányhoz lendült, és indított.

A Dodge vezetője csak az Annapolis Avenue közvetlen közelében kapcsolta be a fényszórót. A jobb irányjelző ritmikusan villogott.

A Javelin kilőtt a parkolóból. Franco is fényszóró nélkül vezetett

A Filbert Avenue csendes volt, mint azelőtt. Senki sem figyelt fel az eseményre. A kertes villák túlságosan is el voltak zárva a külvilágtól.

A bogárhátú égő fényszórókkal, árván álldogált az aszfalton. Franco eldübörgött mellette.

A Dodge Challenger jobbra fordult, az Annapolis Avenue-ra, majd eltűnt a pineaerdők sötétjében.

Franco megállt. Az esti forgalom csekély volt. Három járművet engedett maga előtt, majd jobbra befordult és bekapcsolta a világítást. Gyorsan vezetett, a legnagyobb sebességre kapcsolt. A Dodge Challenger mintegy kétszáz yarddal volt előtte, délnyugati irányban. A távolság a járművek között egyforma maradt. A Dodge vezetője kínos gonddal ragaszkodott a megengedett sebességhez.

Francónak nem okozott nehézséget, hogy szemmel tartsa. Tíz perccel később Continanza emberei az Annapolis Avenue-ról a Ventner Avenue-ra hajtottak. Ez az út a tengerparttal párhuzamosan futott, és kifelé vezetett a városból.

Atlantic City esti fényei elmaradoztak mögöttük. A forgalom gyenge volt.

Franco óvatosságból vagy százyardnyira lemaradt. A Dodge hátsó lámpájának jellegzetes formájára koncentrált. Ezt nem lehetett eltéveszteni. Az út szélén tábla jelezte, hogy ötmérföldnyire útelágazás következik, ahol az Atlantic Citytől délnyugatra fekvő kisváros felé lehet letérni. A járművek ezt az öt mérföldet gyorsan megtették. Újra jelzőtábla következett. A Dodge-on felvillant a jobb oldali irányjelző.

Franco reflexszerűen lassított. A távolság egyre kisebb lett közöttük. A Dodge volt az egyetlen Ventner felé igyekvő jármű.

Franco kocsija közeledett az elágazáshoz. Balra tőle elsuhan a többi kocs. A Dodge már a mellékúton járt.

Franco a tükörbe nézett, és látta, hogy a mögötte jövő járművek még messze vannak tőle. Halogatás nélkül kikapcsolta a világítást, letért az elágazásra, és végig benyomta a gázpedált. A csillagok és a halvány holdsugár segítettek, hogy az úton maradjon.

A kisváros apró fényei már láthatóvá váltak. Egyetlen kocs. sem közeledett. Franco világítás nélkül megközelítette a Dodge-ot. Vállalnia kellett a kockázatot, hogy esetleg egy rendőrkocsi meglátja. De ennek kevés volt a valószínűsége.

Még jóval Ventner előtt a Dodge lassított. Ezt a felvillanó féklámpák jelezték. Franco is csökkentette a sebességet.

A kocs. jobbra kanyarodott, fényszórói bozótos területet világítottak meg. A Dodge, úgy látszik, keskeny, göröngyös útra hajtott be, mert fényszórói fel-le táncoltak. Franco újra gyorsított.

Amikor elérte a mellékutat, a Dodge fényszórói már hosszan el-

nyúló, lapos tetejű épületeket világítottak meg. Valamiféle raktárak lehettek, mintegy négyszáz yardnyira az úttól, Franco az út szélén hagyta a kocsit, és gyalog, futva folytatta az utat.

A keskeny útestet felszakadozott és lyukas volt, régen nem használhatták. Franco tempósan, hosszú léptekkel futott tovább.

A Dodge elérte az U alakban épített raktárhelyiségeket. Fényszórói kialudtak. Ekkor kigyúlt a belső világítás és a helyzetlámpa. Franco már háromszáz yardnyira közelítette meg az épületeket. Könnyű vászoncipőjében nesztelenül mozgott. A nyolchengeres Dodge Challenger motorja üresjáratban zúgott. Franco még kétszáz yardnyira volt tőlük.

Mindhárom férfi kiszállt a kocsiból. Csak árnyékuk látszott. Egyikük a raktár homlokzatánál foglalatzkodott valamivel. A másik kétő valószínűleg a lányt húzta ki a koci hátsó üléséről. A lány még mindig eszméletlen volt. Még száz yard. Franco lassított, nehogy véletlenül zajt üssön.

Az épület felől ajtónyikorgás hallatszott. A férfiakat elnyelte a sötétség. Franco most elérte a kerítést. A homlokzat fölött rozsdás táblát látott. A hold fényénél a következő feliratot betűzte ki: Jeffries és Murdock, autóbúsjáratok.

Tehát egy régebbi autóbúsvállalat telepén vannak. Lehet, hogy a vállalat csödbe ment. Vagy egy másik, modernebb raktárhelyiségbe költöztek.

A Dodge motorja még mindig üresjáratban búgott.

Franco a kocsihoz osont. Láta, amint a gengszterek kinyitják a bádoggal borított épület egyik hatalmas kapuját. A nyílt kapuból gyenge, ide-oda imbolygó fény áradt.

Franco minden baj nélkül elérte a kocsit, körbejárta. Amikor elérte a kaput, háttal a falnak simulva osont tovább.

Férfihangok suttogását hallotta bentről, de szavaikat nem értette, mert ugyanakkor újabb kapu nyikorgása volt hallható. Azután minden elcsendesült.

Franco nyugodtan várakozott a sötétben. Most már nem volt olyan ideges, izmai azonban készen álltak arra, hogy bármely pillanatban akcióba lendítsék.

Így telt el három vagy négy másodperc. Ekkor lépések zaját hallotta. A lépések a kijárat felé igyekeztek.

Franco most már értette a helyzetet. Két férfi a lánnyal maradt. A sofőrnek az volt a feladata, hogy a kocsival eltűnjön, és jelentést tegyen Continenzának. A két ottmaradt banditánál biztosan van adóvevő, s adott esetben megkaphatják az újabb parancsokat. A lépések most már Franco közvetlen közelében hallatszottak. Két másodperccel később a bandita felbukkant. Franco egyetlen jól célzott karatütéssel leütötte. A gengszter hangtalanul összeroskadt.

Franco elkapta, még mielőtt a földre zuhant volna. Az eszméletlen embert kivitte és a kocsi hátsó ülésére fektette. Azután beszállt és felbúgó motorral elindult. Bekapcsolta a fényszórót, nagy ívben megfordult, és gyors tempóban a kisváros felé igyekezett.

A régi teleptől körülbelül háromszáz yardnyira Franco kikapcsolta a fényszórót, lassított és a kocsit balra kormányozta, a földek felé. A rugók felnyögtek, s a kocsi végül himbálózva megállt a hepehupás teren. Franco leállította a motort, a slusszkulcsot kihúzta és nagy ívben a bozótba hajította. Franco a belső világítást is kikapcsolta, miközben kiszállt és kinyitotta a hátsó ajtót.

A férfi még mindig eszméletlen volt.

Franco felnyitotta a csomagtartót, és talált egy alkalmas vontatókötelet. Becsapta a csomagtartó fedelét, majd a nejlonkötéllel szabályszerűen megkötözte a férfit. Szájába tömte saját zsebkendőjét, de vigyázott, hogy elég levegőhöz jusson.

Franco most futólépésben igyekezett vissza a bádogcsarnokhoz. Amikor elérte az udvart, lelassított és kellő körültekintéssel közelítette meg a csarnok homlokzatát, ahol a két gengszter és a lány eltűnt! Az ajtó még nyitva állt. Franco beosont és másodpercekig várakozott a sötétben. Motorolaj és rozsdásodó vasdarabok meghatározatlan szaga terjengett a levegőben.

Amikor szeme valamennyire megszokta a sötétet, Franco lassan és óvatosan elindult. Itt most a legkisebb hiba is végzetes lehet. A csarnok hátsó részében lévő ajtó alól halvány fény pislákol. Bizonyára ott volt a lány és két őrője. Franco baloldalt, a csarnok fala mentén indult el. Lehetséges, hogy a betonpadlóban mélyedések vannak. Nem lett volna éppenséggel nagy öröm, hogy egy hatlábnyi mély gödörbe essen. Nem beszélve arról, hogy ez Carol Heginsre nézve halálos következményekkel járt volna.

Amikor az út felét megtette, bal lába kemény tárgyhoz ért. Valamilyen mozdulatlan tárgyhoz, szerencsére. Talán betonalapzat vagy valami egyéb. Nem lehetett felismerni.

Franco megkerülte és óvatosan továbblopózott. Most már tisztán látta a fénycsóva háromszögét. Halk férfihangokat hallott, de nem értette a szavakat.

Franco baj nélkül ért el az ajtóhoz. Várt, miközben kihúzta a hevederből 357-es revolverét.

Csak szófoszlányokat értett meg. A férfiak nagy vidáman a lány szép testéről beszéltek a legocsmányabb trágárságokat sorolva. A lány nyilván magához tért már, időnként halkan sóhajtott.

Francónak a lány előre kiszámíthatatlan reakcióira is fel kellett készülnie. Bal kezével óvatosan az ajtó felé tapogatózott. Egyre tovább osont, elérte a rozsdás kilincset, és erősen megmarkolta.

A fickók kétértelmű szavai kihívást jelentettek, nyilván azt akarták látni, hogyan reagál a lány.

Franco felrántotta az ajtót. Egy ugrással benn termett, félig görnyedten, kezében a revolver. Csak a másodperc töredékére volt szüksége, hogy felmérje a helyzetet. Régen ebben a teremben tartózkodtak a buszvezetők. Középen egy asztal állt. A két fickó rozoga széken ült. Minden koszos volt.

Carol Hegins a szemközti falnál ült. Kezét összekötözték. Sápadt volt, szeme tágra nyílt a rémülettől.

A két maffiózó egyszerre ugrott fel a székről. Fegyverük után kaptak, de megtorpantak a feljük irányított Magnum láttán.

A két férfi meglepődött. Tehetetlenül álltak, megbénította őket a rémület.

Szeme sarkából Franco látta, hogy a lány teljesen nyugodt maradt. Akárhogy félt is, fegyelmesen viselkedett.

— Így már jobb — szólt Franco. — Most szépen kiveszitek két ujjatokkal a fegyvert. Előbb az egyik, aztán a másik. Te kezded! — A bal oldalon álló férfira mutatott.

A két gengszter tudta, hogy nincs esélye. Azonnal engedelmeskedtek. A két automata Beretta zörögve esett a betonpadlóra. — Megfordulni! — parancsolta Franco. — Kezeket fel, s a falra tenni! Nagyon jól tudjátok ti ezt!

A banditák most is engedelmeskedtek. Franco nem kutatta át őket. Most nem volt ideje mellékes dolgokkal foglalkozni. Még mielőtt azok felfogták volna, hogy mire készül, Franco egy-egy karateütéssel leütötte őket. A törött ablakokon befújt a hideg éjszakai szél. Franco a két automatát kidobta az udvarra, saját fegyverét pedig kézben tartotta.

A lány felé fordult. — Nem vagyok olyan ijesztő, mint amilyennek látszom. Ez ne zavarja magát.

Carol Hegins fellélegzett. — Kicsoda maga? — suttopta.

Franco elvigyorodott. — A megmentője vagyok, egyenest az ég küldött ide. Megfelel ez a válasz?

A lány újra sóhajtott. — Ha valóban segít nekem, akkor nem kérdezek többet.

Franco letérdelt előtte, és kioldozta a lány köteleit.

— Már az első percben láttam magán, hogy okos lány. Az esze, úgy látszik, még ilyen rendkívüli helyzetben is tökéletesen működik.

— Köszönöm — mondta Carol és halványan mosolygott. — Ez a rendkívüli bók ebben a rendkívüli helyzetben jólesett.

— Kiválóan tud fogalmazni — állapította meg Franco. — Hogy érzi magát?

— Nagy kő esett le a szívemről.

— S az az ütés, amit kapott?
— Nem volt olyan szörnyű. Valamennyire még kábult a fejem. A térdem pedig kissé reszket.

— Ahogy én ismerem magát, ezen öt perc múlva túlteszi magát.

Carol másodszor is elmosolyodott. A kötel, amivel a lányt kötötték gúzsba, éppen elegendő volt a két bandita számára. Franco kettévágta a kötelet, és az ájult fickók kezét összekötözte. A falhoz húzta őket, és egy csőhöz csomózta hozzá a kötelet.

Az asztalon hordozható, olajzöld adó-vevő állt. A hadseregnél használnak ilyet. Franco kivette belőle az elemeket és elhajította. Az ájult banditáknál megtalálta a zseblámpát.

— Indulás — mondta, és felsegítette a lányt.

Carol hálásan nyújtotta feléje kezét.

Tíz perccel később elérték Franco kocsiját. Franco besegítette a lányt, maga is beszállt, és robogva megindult Atlantic City felé.

Carol gyűrött cigarettásdobozt kotort elő a zsebéből.

— Kér egyet? — Franco a fejét rázta.

Carol rágyújtott, mélyen leszívta a füstöt, ellette a dobozt, és elgondolkodott.

— Egy partyra készültem ...

— Tudom — vágta el a szót Franco. — Kezdetől fogva figyelemmel kísértem a dolgot...

Érezte a lány csodálkozó pillantását.

— Bolondnak tartana, ha arra kérném, hogy vigyen oda engem?

— Nem — mosolygott Franco. — Teljesen normálisnak találom a dolgot.

— Nem mehetek most haza — mormolta Carol. — Először is azért, mert a szüleimnek éppen elég gondjuk van enélkül is. Másodszor pedig szükségem van a nyüzsgésre, hogy kikapcsolódjak.

Amikor Franco fél órával később megállt a Filbert Avenue-n, Carol megölelte, és csókot nyomott arcára.

— Bárki legyen is maga — mondta, miközben behajolt a kocsiba —, azt kívánom, hogy minden vágya teljesüljön.

Franco nevetett, integetett, majd elhajtott.

Luciano Continanza a hotel előcsarnokában belépett az egyik hangszigetelt telefonfülkébe. Nem bízott meg a Willow Grove személyzetében. Még a telefonoslány is veszélyes lehetett.

A kápó sápadt volt. Arca időnként meg-megrándult. Philadelphia hívószámát tárcsázta, majd pedig a családfő közvetlen számát. Meg-

fordult és a csarnokban álldogáló embereket nézte, miközben meghallotta a telefon csengetését.

Don Tesio egyik testőre jelentkezett, majd maga Tesio. Hangja álmosnak tűnt és rosszkedvűnek.

— Én vagyok az, Zio — mondta Luciano nyomottan. — Sajnálom, hogy így későn kell zavarnom.

Don Tesio megköszönte a torkát. A vonal hallgatott.

— Jól van, fiam. Tudom, hogy nem ébresztettél volna fel, ha nem fontos dologról lenne szó. Remélem, hogy jó hírt mondasz,

Luciano Continanza nyelt egyet.

— Sajnos nem — válaszolta gyorsan, mintha szabadulni akarna a súlyos teherrel. — Megmondom őszintén: nehézségeim támadtak.

Pár pillanatig csend volt.

— Beszélj már — mondta Don Tesio, s hangja hirtelen élessé vált.

— Folyamatosan tájékoztattalak a dolgok állásáról. Tudod, hogy megbeszéléseink a kezdeti közjátéktól eltekintve, kedvezően alakultak. Arról is tudsz, hogy legutóbbi akciónk a konzorciummal folytatott fontos megbeszélés után mindent eldöntött volna.

— Ne kerülgesd a forró kását — mondta Don Tesio nyersen. — Mi történt?

Luciano erőt vett magán.

— Már három órája nem kapunk hírt. Megpróbáltuk felvenni a kapcsolatot az adó-vevő segítségével, de mindhiába. És aztán még...

— Hangja elakadt.

— Mi az, hogy aztán még? — kérdezte Tesio vibráló hangon.

— Barzini eltűnt. Arra gondolunk, hogy FBI-ügynökök kapták el.

— Ő vezette az akciót? — vágott közben Don Tesio.

— Nem. Az még azelőtt történt. Úgy értem, hogy már előtte eltűnt. Magam vezettem a...

— Te eszeveszett bolond! — ordított Tesio izgatottan. — Miért nem értesítettél azonnal?

— Én... én ezt Anthonyval megbeszéltem — dadogott Luciano. — Az volt a véleményünk, hogy ... hogy...

— Te jószágos ég! Hát valahányan elvesztettétek az eszeteket? Hogy lehet az, hogy valaki beleüti az orrát a dolgunkba, és ti még csak nem is tudjátok, ki volt az? S mi van a rendőrségi kapcsolattal? Hol vannak az informátorok?

— Maguk se tudnak semmit...

— Ebből elég! Nem akarok tovább beszélni erről a dologról. Küldök neked egy osztagot, hogy segítsenek.

— Éppen ezt akartam kérni, Zio — mormolta Luciano halkan.

— Ne tekintsd ezt valamiféle kegynek. Kapsz még egy utolsó lehetőséget, hogy helyrehozd a dolgokat. De alapos munkát kell végez-

ned! És semmi feltűnés! Gondoskodj a szükséges információkról, s aztán cselekedj! Legyél kíméletlen! Nem érdekel, hogy hány FBI-ügynök szaladgál a városban. Velük mindig is elbántunk. Elvárom tőled, hogy megbirkózz velük. És még valami: ha úgy érzed, hogy elvesztetted a fonalat, akkor időben szólj nekem. Ne akkor, amikor már kátyúba került a kocsi. Én jobban szeretem az őszinteséget, mint az üres ígéretek.

— Tudom, Zio. Meg fogom oldani, ebben nyugodt lehetsz.

— Remélem. Isten bizony nem kívánom neked, hogy csődöt mondj. A te érdekedben, és az egész család érdekében. Gondolom, nem kell megmagyaráznom, milyen következményekkel járna ránk nézve, ha Atlantic Cityben nem sikerülne a dolog.

Luciano úgy érezte, hogy gombóc van a torkában. Krákogott egyet.

- Nem, persze, tudom, Zio. Ugye értesítesz, ha megtudsz valamit?
- Természetesen, fiam. S ne okozz nekem csalódást. Isten áldjon!
- Isten áldjon.

Luciano letette a hallgatót. Kissé megkönnyebbült. Don Tesio hangja a végén kissé megenyhült.

Luciano Continanza gondterhelten hagyta ott a fülkét.

Átment az előcsarnokon. Nagybátyja szavai még a fülében csengtek: ...milyen következményekkel járna ránk nézve, ha Atlantic Cityben nem sikerülnek a dolgok ...

Luciano érezte, hogy homlokán apró verejtékcseppek gyöngyöznek. A Continanza család legnagyobb üzlete volt a tét. De nem csak erről volt szó.

Más családok visszaléptek, Atlantic City körzetét átengedték a Continanza családnak. Azért léptek vissza, mert tudták, hogy Don Tesio ígéretében — a százszázalékos részesedésben — biztosak lehetnek. Don Tesio mindenkor megtartotta a szavát. Tehát nemcsak üzletről volt szó, hanem a család becsületéről.

Luciano nem tudta, melyik esik nagyobb súllyal a latba. Mindenesetre egy ilyen csőd óhatatlanul maga után vonzza a következőt. Luciano megborzadt a gondolattól.

A hotelbár sarkában Anthony Luca reményteljesen várakozott rá. Luciano leült, és halkán elmondta a beszélgetés lényegét. A tanácsos sokáig hallgatott. — Don Tesio másképpen reagál, ha Atlantic City már elveszett volna.

Éjszaka egy órakor Franco belépett a Montpellier Avenue egyik telefonfülkéjébe. A Willow Grove hotel számát tárcsázta. Egy női hang jelentkezett mesterkéltn udvariassággal.

— Kapcsolja Luciano Continanzát. Ott lakik a hoteljükben.
 — Egy pillanat, uram.
 A vonalban kattogás hallatszott, aztán újra a lány szólt bele.
 — Sajnálom, uram, de Mr. Continanza feltehetően nem tartózkodik a szobájában.
 — Csak gondolkozzék egy kissé — ajánlotta Franco mosolyogva.
 — Hol lehet még maguknál a hotelben tartózkodni? Van előcsarnok, van bár...
 — Persze, uram. Ha lenne szíves kissé várni...
 Újra kattant a telefon.
 Aztán zene és szófoszlányok hallatszottak. Háttérzene.
 — Itt Continanza. Kivel beszélek?
 — Egy jóakarójával. Érdekelne egy üzleti ajánlat?
 Luciano csak egy másodperc múlva válaszolt. — Csak akkor, ha ismerem az üzletfeletem.
 Franco halkan felnevetett.
 — Néha nem árt, ha az ember eltekint az elveitől. Például ebben az esetben is. Mivel Carol Heginsről van szó.
 — Mit jelentsen ez? — Continanza hangja hirtelen éber és feszült lett.
 — Röviden a következőt: az emberei, akik Carolt elrabolták, még nem jelentkeztek. Eddig helyes?
 — Stop — morgott Continanza. — Az az érzésem, hogy maga zsaru. Nincs mit beszélünkünk ...
 — Ez tévedés, Luciano. Nem tűnt fel magának, hogy Atlantic Cityben valaki, akit nem is ismernek, az orruknál fogva vezeti magukat? Tekintsen engem afféle szabad embernek, aki mindig azok pártjára áll, akiknél többet lehet keresni.
 — Mit akar ezzel mondani?
 — Most jutunk vissza a dolog üzleti részéhez. Carol Heginst visszaadom. Tudom, hogy a maga számára a lány az a kulcs, amely hozzásegíti a nagy üzlethez. Éppen ezért megértheti, hogy Carolt nem kapja meg ingyen.
 — Nem tudom, mit gondoljak a dologról — mondta Continanza.
 — Adok magának gondolkodási időt. Ellenőrizzen mindent. Ha van még embere, küldje a régi buszcsarnokhoz, Ventnerbe. Ott megtalálja a három emberét is. Sértetlenül. Ha zsaru lennék, nem kínálnék magának ilyesféle lehetőséget. Egy óra múlva újból felhívom. Rendben van?
 — Hát jó. Utánanézek a dolognak.
 Franco letette a hallgatót, és kilépett a fülkéből. Kisétált az utcára, és talált egy nyitott kávézót. Az egyik sarokasztalhoz ült. Pizzát rendelt és kávé. Terve már készen állt.

Warner ezredes, akit már értesített, azóta nyilván megtette a szükséges lépéseket.

Ha minden jól megy, a kápó ráharap a családokra, és még ma éjjel meg akarja kapni a lányt. Vagy kora reggel. Pár óra már nem számított. Franco pontosan, ahogy megígérte, újra telefonált a Willow Grove-ba. Ezúttal gyorsabb volt az összeköttetés.

— Megint én vagyok, az üzlettársa, vagy nem?

— Úgy gondolom, hogy igen. Mindent ellenőriztem. Rendben van.

— No látja. Beszéljünk mindjárt a pénzről, vagy még gondolkodik?

— Nem. Akár azonnal is lebonyolíthatjuk a dolgot.

— Jól van. Ötszázezret kérek. Na ne izguljon, nem készpénzben. Csekkben. Tudom, mennyit ér a neve.

— Na, ne mondja. Egy félmillió nagyon sok pénz!

— Nincs kedvem alkudozni, Luciano. Nagyon jól tudom, mennyit kap Atlantic Cityért, ha sikerül a dolog. Ha nem egyezik bele, leteszem a kagylót és a kis Carolt visszaviszem a papájához. Akkor az egész dolgot elfelejthetjük.

— Hát jól van. Megkapja a csekket. Azt tudja, ugye, hogy engem nem verhet át? Van néhány emberem, aki gondoskodik róla, hogy többé ne támadjon ilyesféle gondolata. Hol lesz az átadás?

— Jöjjön a Boardwalkhoz, a Convention Hall közelében. Van ott egy csónakkikötő, a Million-Dollar-Pier. Sétáljon végig a mólón. Ott várok magára. Gondolom, Mr. Lucát magával hozza. Rajta kívül ki fogja még elkísérni?

— Hadd legyen meglepetés — válaszolt Continanza gúnyosan. — Ha az üzlet tiszta, nincs mitől tartania.

— Hát akkor viszlát.

Franco letette a kagylót, kilépett a telefonfülkéből, és beült a Javelinbe. Már az első hívás előtt megtette a szükséges intézkedéseket. Mindenre felkészült.

Mellette a kocsi padlóján feküdt legújabb szerzeménye: az új német géppisztoly.

Atlantic City fényei csak fátyolosan értek idáig. A hűvös tengeri levegőben a sós víz, olaj és kátrány szaga érződött. A móló, amelynek két oldalán motorcsónakok és vitorlások horgonyoztak, vagy százardnyira nyúlt be az Atlanti-óceánba.

Franco a móló végén állt. Még mindig a fekete öltöny volt rajta. A móló deszkáin már hallotta a gyorsan közeledő lépéseket. Két perccel később Franco felismerte a körvonalakat.

Nyilván ők is észrevették már, mert gyorsítottak. Luciano és Luca

ment elöl, Franco felismerte őket testtartásukról. Két yarddal mögöttük négy vagy öt maffiózó közeledett.

A kápó és tanácsosa két lépéssel Franco előtt megállt.

— Magával beszéltem telefonon? — kérdezte Continanza.

— Így igaz. Kiállította már a csekket? — kérdezte Franco.

— Ötszázezer, ahogy megbeszéltük. És hol van az ellenérték?

Franco mindkét kezét kinyújtotta. Öltönyén nem látszott, hogy fegyver van nála. Jobb kezével a motorcsónakra mutatott. A csónak hátsó padján egy kirakati baba ült. Franco a telefonkönyvből kereste ki egy kirakatrendező címét, ágyából ugrasztotta ki és kétszáz dollárért megvásárolta a babát. Egy takaróba burkolta, hogy a babának csak vörössesszőke haja látszon ki.

Continanza és Luca a jelzett irányba néztek.

— Nagyon jó — mondta a kápó. — Hát akkor simán lebonyolíthatjuk az üzletet. — Ő és Luca jól tudták, hogy ez a végszó.

Continanza és társa még a mondat közepén a földre vetették magukat. A gengszterek megértették a jelzést. Zakójuk alól kirántották fegyverüket.

Franco a pillanat századrésze alatt cselekedett. Elővette géppisztolyát, két kezébe fogva a lövedékek sorozatát ontotta ellenfeleire, még mielőtt az ő fegyvereik megszólaltak volna.

Franco a földre vetette magát. Kiáltások hallatszottak, golyók repkedtek céltalanul a levegőben. A géppisztoly újból tüzet okádott. Franco fektében könyökére támaszkodott. Continanza és Luca közvetlenül Franco előtt feküdtek, fejüket karjuk alá rejtették. Félelmükben meg sem moccantak. Két vagy három maffiózó előrebukott. A többi tovább tüzelt. Francót vették célba, de ügyelniük kellett, nehogy Continanzát és Lucát találják el, Franco hidegvérrel tüzelt. Újabb kiáltások hallatszottak. A fegyverek elhallgattak, helyettük testek tompa zuhanása hallatszott.

Franco egyetlen szökéssel felugrott, és fegyverét Continanzára és Lucára irányította.

— A csónakba, gyérünk. Carol Hegins már vár benneteket. Gyérünk már!

Continanza káromkodott, de nem mert ellenkezni. A két maffiavezér nehézkesen beszállt a csónakba. Franco továbbra is sakkban tartotta őket, miközben beindította a motort. Eloldotta a kötelet, és a kormányhoz ült. Háttal a csónak falához támaszkodott, baljával irányította a motort, jobbáiban géppisztolyát tartotta. A két maffiózót egy másodpercig sem tévesztette szem elől.

A motorcsónak óriási sebességgel száguldott a nyílt tenger felé. A városból már csak vékony fénycsík látszott. Ekkor szirénák hangja hallatszott, és vörös fény gyúlt ki a parton.

— Csak nézzétek meg nyugodtan — mondta Franco, és a babára mutatott. Continanza ujjával megérintette a lakkozott kartonpapírt.

— Te gyalázatos gazember — suttogta. Többé nem szólalt meg. Franco irányt változtatott, és a parttal párhuzamosan dél-felé tartott.

— Nálunk van még a csekk. Talán lehetne... — kezdte Luca.

— Fogd be a szád! — szólt Franco.

Hangjának csengéséből Luca megértette, hogy nem érdemes másodszor próbálkoznia. Körülbelül fél órával később Franco csónakja elért Ventnerig.

A sötétben zseblámpa fénye gyúlt ki. Rövid — hosszú — rövid.

Franco odakormányozott, és kikötött. Két férfi elvezette a foglyokat és egy sötét kocsiba parancsolta őket.

Kollégák voltak, akik Warner parancsára a megadott helyre mentek. Olyan férfiak, akiknek nevét Franco nem ismerte, és azok sem az övét. A kölcsönös titoktartás a Counter MOB ügynökeinek egyik alapelve volt.

Franco megvárta, amíg kollégái a két férfival elmennek. Sikerült döntő csapást mérnie a maffia philadelphiai családjára.

Ha pedig sikerülne rávenni Continanzát és Lucát, hogy terhelő tanúként lépjenek fel, a maffia ellen, a Continanza családnak végleg befelezgett.

Egy dolog biztos volt: a nagy Don Tesio karrierje mindenesetre véget ért.

A kollégák a parti sétányon egy kocsit hagytak Franco részére. Beszállt és dél felé vezetett, Atlantic Citytől távolodva.

Zakójának zsebében egy cédula volt. Ezt hotelszobájában találta. A cédula kézzel írott szövegét kívülről tudta: „A virginiai Cape Charles valamelyik szállodájában megtalálász, ha akarsz... Gwen.”

Egy napig tartott az út Cape Charlesba.